

อัปเดต
ฎีกาประชุมใหญ่

H_{IGH} Court

จุฬารศาลฎีกา

ปีที่ ๑๑ (๒๕๖๘)

บ.ก. ทักทาย

จุลสารศาลฎีกา ช่องทางการสื่อสารจากศาลฎีกาไปสู่ผู้อ่านทุกท่าน ในปีนี้พวกเรากลับมาพร้อมสาระความรู้ที่น่าสนใจหลากหลาย ในรูปแบบของ “จุลสารมีชีวิต” จุลสารที่จะไม่หยุดนิ่งอยู่กับที่ แต่จะยังคงเคลื่อนไหว Update ข้อมูลโดยเฉพาะข้อกฎหมายสำคัญๆ ซึ่งรวบรวมอยู่ที่ศาลฎีกาออกไปสู่ผู้อ่านทุกท่านอย่างต่อเนื่องและในขณะเดียวกันท่านสามารถส่งต่อหรือแบ่งปันความรู้ที่เป็นประโยชน์ให้แก่ผู้อ่านท่านอื่นๆ โดยให้จุลสารศาลฎีกาเป็นศูนย์กลางเพื่อสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ไปด้วยกัน

แล้วเราจะพบกันอีก # จุลสารมีชีวิต # ติดตามสาระน่ารู้
อย่างต่อเนื่อง # Doing for Sharing

ท่านใดสนใจส่งสาระความรู้เพื่อแบ่งปันในสไตส์ของท่านเอง
ไม่จำกัดเฉพาะความรู้ทางกฎหมาย โปรดติดต่อศูนย์วิชาการงานคดี
๐๒ - ๒๒๐๓๕๕๖

สารบัญ

- ๓ - ๖ วิสัยทัศน์และนโยบายประธานศาลฎีกา
- ๗ - ๑๒ วิสัยทัศน์รองประธานศาลฎีกา
- ๑๓ - ๑๙ วิสัยทัศน์ประธานแผนก เลขาธิการศาลฎีกา
และผู้อำนวยการสำนักอำนวยการประจำศาลฎีกา
- ๒๐ - ๒๓ บทความ “คำพิพากษาศาลฎีกากับการผิมนัด
การเลิกสัญญาและข้อสัญญาเช่าซื้อ(รถยนต์)”
- ๒๔ - ๔๔ คำพิพากษาศาลฎีกา (ประชุมใหญ่) ที่น่าสนใจ
- ๔๕ ข่าวสารอัปเดตจากศาลฎีกา

คณะทำงาน

บรรณาธิการ : นางพวงรัตน์ มาประณีต

ผู้ช่วยบรรณาธิการ : นางเพ็ญวิภา ลอยกุลนันท์,

นางกรกช วนิชสุวรรณ, นางสาวณัฐฐิติตา เจริญเชษฐมิมิสุข

คณะทำงาน :

นางจิตรา ทวีศรี, นายรัฐพล ทองมาก, นางสาวแสงเดือน ยิ่งสัมพันธ์เจริญ

นางพัชรินทร์ นิธิพิเชฐ, นางอัจฉริยา สันติปริชาวัฒน์,

นางสาวปริญญ์นิชา วิริยโรจน์เมธี (เลขาธิการ), นางสาวยุพิน เคนอรันต์,

นายสมชาย วรเลิศ, นางอัมพวัน สุวรรณรักษ์,

นางสาวพัทธธีรา สิริยาประภัทรศิริ, นายพีระพงษ์ อินทร์น้อย,

นางสาวรจนา บุญเสมอ, นางธัญชนก ผันอากาศ, นางนภัสชล เทพบุกุล,

สิบตำรวจเอกยุทธพงษ์ ชูเสือหึง, นางสาววันดี กิจคงชีพ,

นางสาวพรประภา ทรงฤกษ์, นายปณณวิชญ์ คงศรี, นายเอกวุฒิ สุนทรพงษ์

บทความ ข้อความ หรือความเห็นใดๆ ที่ปรากฏในจุลสาร
ศาลฎีกาเป็นความคิดเห็นส่วนตัวของผู้เขียนซึ่งศาลฎีกา
และกองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย

นโยบายประธานศาลฎีกา
นางชนากานต์ ธีรเวชพลกุล
๒๕๖๓ - ๒๕๖๘

ยึดมั่นในหน้าที่ ตามวิถีตุลาการ
สานต่อ · เสริมสร้าง · ส่งต่ออย่างยั่งยืน

ส่งเสริมและพัฒนาตามแนวนโยบายที่ดำเนินการมาแล้ว เพื่อความต่อเนื่องและยั่งยืน

๑. การอำนวยความสะดวกเพื่อคุ้มครองสิทธิของประชาชนและความมั่นคงของสังคม
๒. การระงับข้อพิพาททางเลือก โดยคำนึงถึงความเหมาะสมตามสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคม รวมถึงบริบทของศาล
๓. การนำเทคโนโลยีมาสนับสนุนการปฏิบัติงานเพื่อลดขั้นตอน ลดระยะเวลา ลดภาระในการปฏิบัติงานของบุคลากร และเพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการแก่ประชาชน
๔. การพัฒนาศักยภาพบุคลากรของศาลยุติธรรมด้านการศึกษา คุณธรรมและจริยธรรม เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจเท่าทันสถานการณ์ปัจจุบันและพร้อมรองรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต
๕. ส่งเสริมและพัฒนาระบบการดูแลสุขภาพของบุคลากร และบุคคลในครอบครัวของบุคลากร
๖. ส่งเสริมและพัฒนาการประชาสัมพันธ์เชิงรุกเพื่อให้เยาวชนและประชาชนเข้าใจเข้าถึงกระบวนการทางศาล และรับรู้สิทธิของตนตามกฎหมาย

สร้างสรรค์และพัฒนาสิ่งใหม่ เพื่อการอำนวยความสะดวกตามภารกิจและหน้าที่ของศาลยุติธรรม

๑. คุณภาพของคำสั่งและคำพิพากษา
๒. หลักสูตรการศึกษาอบรมและการอบรมของข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรมเพื่อให้สอดคล้องกับบริบทของสังคม
๓. ระบบการสอบคัดเลือกและการทดสอบความรู้เพื่อบรรจุเป็นข้าราชการตุลาการในตำแหน่งผู้ช่วยผู้พิพากษาให้เป็นที่ยอมรับ เสมอภาค และเท่าเทียม
๔. บทบาทของผู้พิพากษาอาวุโสเพื่อให้สามารถนำความรู้ประสบการณ์มาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ราชการศาลยุติธรรมและประชาชน
๕. ระบบการจัดการแหล่งความรู้ การเชื่อมโยงข้อมูล การสืบค้นข้อมูลคำสั่งและคำพิพากษาของศาล เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติราชการของผู้พิพากษาและบุคลากร ควบคู่ไปกับระบบการรักษาความมั่นคงปลอดภัยทางไซเบอร์โดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยและเหมาะสม
๖. มาตรฐานการบริหารงานบุคคลของข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรมให้สามารถนำความรู้ความสามารถ ประสบการณ์ และความเหมาะสมใช้ในการปฏิบัติราชการเพื่อประโยชน์แก่ราชการศาลยุติธรรมและประชาชน
๗. ความปลอดภัยในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้พิพากษา ข้าราชการศาลยุติธรรมและบุคลากรในศาลยุติธรรม ตลอดจนประชาชนที่มาติดต่อราชการศาลยุติธรรม
๘. นวัตกรรมเพื่อลดขั้นตอนในการทำงานเพิ่มประสิทธิภาพและความรวดเร็วในการให้บริการประชาชน
๙. การมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องของบุคลากรศาลยุติธรรมผู้เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรม และประชาชน

๓

ส่งต่ออย่างยั่งยืน

**ยึดมั่นและตระหนักในการทำหน้าที่ภายใต้กฎหมาย
เพื่อความสงบสุขของสังคมด้วยระบบคุณภาพและระบบคุณธรรม**

๑. การสร้างความเชื่อมั่นและศรัทธาให้แก่ประชาชนโดยการปฏิบัติหน้าที่ และดำรงตนอย่างสง่างามตามประมวลจริยธรรม
๒. การสร้างขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความมั่นคงปลอดภัยเพื่อผดุงความยุติธรรมให้แก่ประชาชน
๓. การอำนวยความสะดวกและการให้บริการประชาชนด้วยมาตรฐานเดียวกัน
๔. ระบบติดตามและประเมินผลเพื่อพัฒนาการปฏิบัติราชการศาลยุติธรรมจากข้อมูลที่ถูกต้อง
๕. การเชื่อมโยงและบูรณาการการปฏิบัติราชการของหน่วยงานภายในศาลยุติธรรมหน่วยงานภายนอกและผู้ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมโดยสร้างการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน
๖. ความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม

นางมนตรี อุชชิน

รองประธานศาลฎีกา

แนวคิดในการทำงาน การครองตนครองงาน

ทำงานดีโดยใช้สติและปัญญาด้วยความละเอียดรอบคอบ รวดเร็ว ให้คดียุติลงด้วยความเป็นธรรม ส่วนงานอื่นที่ได้รับมอบหมายนอกเหนือจากงานคดีก็พิจารณาด้วยความชัดเจน เที่ยงธรรม สามารถตอบคำถามแก่ทุกคนได้ว่าเหตุใดจึงตัดสินใจเช่นนั้น

ฝากข้อความและความห่วงใยถึงบุคลากรในองค์กร

ทำงานอยู่ในศาลฎีกาเป็นเวลาปีครึ่ง เป็นห่วงบุคลากรในศาลทั้งผู้พิพากษาและเจ้าหน้าที่ธุรการทุกท่านที่ปริมาณงานเพิ่มขึ้นมาก ขอให้ทุกท่านดูแลรักษาสุขภาพกายและจิตใจตนเองให้เกิดความสมดุลระหว่างการทำงานในหน้าที่กับชีวิตส่วนตัว

นายวิชาญ ศิริเศรษฐ์

รองประธานศาลฎีกา

แนวคิดในการทำงาน การครองตนครองงาน

ประชาชนคาดหวังว่า คดีความของเขาที่เข้ามาสู่ศาล จะได้รับการพิจารณาพิพากษาคดีจากผู้พิพากษาที่มีความรู้ ความสามารถ และซื่อสัตย์สุจริต จงอย่าให้ประชาชนผิดหวัง

ฝากข้อความและความห่วงใยถึงบุคลากรในองค์กร

ไม่ต้องไปกังวลถึงอนาคตที่ยังไม่มาถึง ทำปัจจุบันให้ดีที่สุด แล้วอนาคตจะดูแลตัวของมันเอง

นายวิเชียร ดิเรกอุดมศักดิ์

รองประธานศาลฎีกา

แนวคิดในการทำงาน การครองตนครองงาน

มุ่งมั่นจรรโลงศาลฎีกาให้เป็นองค์กรคุณภาพ ดำรงความศรัทธาเชื่อมั่นของประชาชนด้วยผลงาน
อันประจักษ์ชัด

ฝากข้อความและความห่วงใยถึงบุคลากรในองค์กร

การพิจารณาคดีและการทำคำพิพากษาต้องกระทำโดยมีหลักกฎหมายอ้างอิงและความเป็นธรรม
เฉพาะเรื่องละเอียดรอบคอบ ไม่เร่งรัดจนเกินไป เพราะผลการตัดสินอาจเป็นเรื่องความเป็นความตาย
ของคู่ความ หากผิดพลาดอาจเป็นการซ้ำเติมแก่คู่ความฝ่ายที่ควรได้ความเป็นธรรมมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้
ศาลยุติธรรมขาดความน่าเชื่อถือในที่สุด

นายเศกสิทธิ์ สุขใจ

รองประธานศาลฎีกา

แนวคิดในการทำงาน การครองตนครองงาน

ผู้พิพากษาต้องอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนอย่างเสมอภาค ด้วยระบบงานที่มีมาตรฐาน
ทันสมัย สร้างความเข้มแข็ง ความเชื่อมั่นและศรัทธาให้เป็นที่ยอมรับของประชาชน

“การทำงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ไม่ต้องกลัวว่าไม่มีเพื่อน ความยุติธรรมจะอยู่เป็นเพื่อนเราเสมอ”

ฝากข้อความและความห่วงใยถึงบุคลากรในองค์กร

นอกจากความรู้ความสามารถทางด้านกฎหมายแล้ว ผู้พิพากษาต้องมีความซื่อสัตย์ สุจริตและวางตน
อย่างเหมาะสมทั้งในชีวิตราชการและชีวิตส่วนตัว ตลอดจนมีความอดทนเสียสละและสำนึกในความรับผิดชอบ
ต่อประชาชนและประเทศชาติ

นายประkob ลินะเปสนันท์

รองประธานสภาผู้ค้า

แนวคิดในการทำงาน การครองตนครองงาน

การที่เราสามารถให้ความเป็นธรรมแก่คู่ความได้แม้แต่เพียงน้อยนิด ก็เป็นความภาคภูมิใจที่ได้ทำ แต่ถ้าสามารถให้ความเป็นธรรมแก่คู่ความได้มาก ก็จะภูมิใจและสุขใจไม่รู้ลืม

ฝากข้อความและความห่วงใยถึงบุคลากรในองค์กร

พึงทำงานด้วยความละเอียด รอบคอบ เพื่อความยุติธรรม แม้จะเป็นการเพิ่มภาระงานให้แก่ตัวเรา ก็ต้องทำเพราะเป็นหน้าที่

การตัดสินตามแนวเดิม ทำได้ง่าย แต่ต้องดูด้วยว่าเป็นธรรมแก่คู่ความหรือไม่ จึงจะถือได้ว่า เป็นผู้พิพากษา

นายรังสรรค์ โรจน์ชวัน

รองประธานศาลฎีกา

แนวคิดในการทำงาน การครองตนครองงาน

พึงดำรงตนให้อยู่ในหลักธรรมพราวาธรรม ๔ และอิทธิบาท ๔

ครองตน พราวาธรรม ๔

- สัจจะ : ซื่อสัตย์ทั้งต่อหน้าและลับหลัง มีความจริงใจ พูดจริง ทำจริง
- ทมะ : มีจิตใจหนักแน่นมั่นคง ควบคุมอารมณ์ไม่ให้อ่อนไหวง่าย เปิดกว้างรับฟังความคิดเห็นของคนอื่นที่แตกต่าง ด้วยการมีสติถูกคิดจะก่อให้เกิดปัญหาแก้ไขได้
- ขันติ : มีความอดทนต่อกิเลสและปัญหาต่าง ๆ ทั้งใจวาจาและกาย
- จาคะ : มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เสียสละ แบ่งปัน ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน และรู้จักให้อภัยแก่ผู้อื่น

ครองงาน อิทธิบาท ๔

- ฉันทะ : รักและศรัทธาต่อตัวเอง องค์กร สังคมส่วนรวม และการทำงานที่ทำรู้ได้ว่าทำแล้วมีความสุข
- วิริยะ : มุ่งมั่นทุ่มเทกับหน้าที่การทำงานที่ทำ จะนำมาซึ่งความอดทนอดกลั้นเป็นแรงผลักดันให้การทำงานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี
- จิตตะ : เอาใจใส่จดจ่ออยู่กับการงานที่ทำ วิเคราะห์พิจารณาจะนำมาซึ่งความละเอียดรอบคอบ และทำให้แก้ปัญหาได้อย่างถูกต้อง
- วิมังสา : ประเมินทบทวนการทำงานที่ทำสม่ำเสมอ เพื่อปรับปรุงแก้ไขพัฒนาให้ดีขึ้น

ฝากข้อความและความห่วงใยถึงบุคลากรในองค์กร

ตรวจและดูแลสุขภาพของตนเองให้ดีและขอให้มีความสุขกับการทำงานตลอดอาชีพราชการ

นายศุภมิตร บุญประสงค์

ประธานแผนกคดีเลือกตั้งในศาลฎีกา

แนวคิดในการทำงาน การครองตนครองงาน

หลักในการทำงาน ให้ยึดมั่นในความซื่อสัตย์สุจริต ในหน้าที่การงานยิ่งชีวิตและปราศจากอคติ ๔ ประการ ได้แก่ ฉันทาคติ โทสาคติ โมหาคติ ภัยาคติ นอกจากนี้ยังต้องมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนร่วมงาน

ฝากข้อความและความห่วงใยถึงบุคลากรในองค์กร

ขอให้บุคลากรในองค์กรของศาลสถิตยุติธรรมทุกท่าน รักษาและดูแลสุขภาพร่างกายรวมถึงจิตใจให้แข็งแรงสมบูรณ์ มีความพร้อมที่จะปฏิบัติหน้าที่ให้สัมฤทธิ์ผลเป็นประโยชน์ ต่อทางราชการและประเทศชาติต่อไป

นายอรรถ ศิริกานต์

ประธานแผนกคดีอาญา
ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองในศาลฎีกา

แนวคิดในการทำงาน การครองตนครองงาน

การทำงานในตำแหน่งผู้พิพากษาต้องมีความซื่อสัตย์สุจริต เป็นสำคัญ ทั้งยังต้องเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถในด้านต่างๆ ไม่เฉพาะแต่ตัวบทกฎหมายเท่านั้น จึงต้องหมั่นศึกษาหาความรู้ เพื่อนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการพิจารณาพิพากษาคดี ให้เกิดความถูกต้องและเป็นธรรม

ฝากข้อความและความห่วงใยถึงบุคลากรในองค์กร

การทำงานในตำแหน่งหน้าที่ใดก็ตาม จะต้องพัฒนาเพิ่มพูนความรู้อยู่ตลอดเวลา เพื่อให้ทันยุคสมัย อันจะส่งผลให้การทำงาน ดียิ่งขึ้น การทำงานที่มีประสิทธิภาพจะต้องเกิดจากการมีสุขภาพกาย และสุขภาพจิตที่ดี จึงต้องดูแลสุขภาพสุขภาพให้แข็งแรงอยู่เสมอ

แนวคิดในการทำงาน การครองตนครองงาน

ทำงานด้วยความตั้งใจ เอาใจใส่ และซื่อสัตย์สุจริต
ซึ่งจะทำให้งานออกมาดี สร้างความเชื่อมั่นแก่ประชาชน

ฝากข้อความและความห่วงใยถึงบุคลากรในองค์กร

บุคลากรในศาลยุติธรรมทุกท่านมีส่วนสำคัญที่จะผลักดัน
งานขององค์กรแห่งนี้ ให้มีความสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ดังนั้น
ท่านทั้งหลายจะต้องบริหารจัดการทั้งในเรื่องงาน เรื่องส่วนตัว
และเรื่องสุขภาพ ให้สมดุลกันเพื่อประโยชน์แก่องค์กร
ศาลยุติธรรม และความคาดหวังของบุคลากรนั้นๆด้วย

นายเพ็ญ ชมพานิชย์

ประธานแผนกคดีล้มละลายในศาลฎีกา

แนวคิดในการทำงาน การครองตนครองงาน

ยึดถือและปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้องตามวิถิตุลาการ

ฝากข้อความและความห่วงใยถึงบุคลากรในองค์กร

ปัจจุบันมีการพัฒนาด้านเทคโนโลยีแบบก้าวกระโดด เจ้าหน้าที่
นอกจากต้องพัฒนาตัวเองให้ทันกับโลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว
ยังต้องคำนึงถึงคุณธรรมจริยธรรมในการทำงาน ยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลง
สังคมที่เปลี่ยนไป การช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์และการแบ่งปันความสุข
รวมถึงการบรรเทาความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนถือเป็นหน้าที่
ที่ยิ่งใหญ่ ที่ทุกคนควรร่วมมือกัน

นายภัทร วิฑูมริทธิ์

ประธานแผนกคดีพาณิชย์
และเศรษฐกิจในศาลฎีกา

นายพงษ์รัตน์ เครือกลั่น

ประธานแผนกคดีแรงงานในศาลฎีกา

แนวคิดในการทำงาน การครองตนครองงาน

ผู้พิพากษาที่ดีต้องมีความยุติธรรม ความเป็นกลาง ซื่อสัตย์สุจริต มีความรู้ทางกฎหมาย และยึดมั่นในจริยธรรม

ฝากข้อความและความห่วงใยถึงบุคลากรในองค์กร

ขอส่งกำลังใจให้ท่านผู้พิพากษาปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเข้มแข็ง และเที่ยงธรรม ความมุ่งมั่นและความเสียสละของท่านจะเป็นแสงสว่างไปสู่สังคมที่ติงาม

นายไชยยศ วรณัฏ์ศิริ

ประธานแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญา และการค้าระหว่างประเทศในศาลฎีกา

แนวคิดในการทำงาน การครองตนครองงาน

ทำงานหนัก รักวินัย ใฝ่ความรู้

ฝากข้อความและความห่วงใยถึงบุคลากรในองค์กร

พึงระลึกไว้ว่า ผู้พิพากษาเป็นตำแหน่งที่มีเกียรติและศักดิ์ศรี เป็นที่ยอมรับนับถือของสังคม ดังนั้น นับตั้งแต่เข้ามาเป็นผู้ช่วยผู้พิพากษาจนเกษียณอายุราชการ ผู้พิพากษาไม่เพียงยึดติด หลงตัว มัวเมาในชื่อเสียง ลาภยศ และเงินทอง ทั้งพึงละเลยซึ่งความโลก ความกลัว ความโกรธ และความหลงในการทำงาน หากผู้พิพากษาประพฤติตนอยู่ในกรอบที่ติงามแล้ว สังคมย่อมเชิดชูทั้งต่อหน้า และลับหลัง หากไม่แล้วแม้อยู่ต่อหน้าสังคมก็ไม่นับถือกราบไหว้

แนวคิดในการทำงาน การครองตนครองงาน

ฐานะผู้พิพากษา ความซื่อสัตย์ สุจริต เทียงธรรม ต้องมาเป็นอันดับแรก

ฐานะผู้บริหาร รับผิดชอบต่อหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มกำลังความสามารถและขับเคลื่อนงานตามนโยบายท่านประธานศาลฎีกาในฐานะประธานคณะอนุกรรมการส่งเสริมการแก้ไขบำบัดฟื้นฟูและคุ้มครองสิทธิของประชาชนเพื่อความมั่นคงของสังคม ให้มีประสิทธิภาพ เพื่อให้ศาลยุติธรรมมีบทบาทในการแก้ไขปัญหาเสพติด ซึ่งเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตอย่างผาสุกของประชาชนในสังคม

ฝากข้อความและความห่วงใยถึงบุคลากรในองค์กร

บุคลากรทุกคนในศาลฎีกา ไม่ว่าจะอยู่ในตำแหน่งหน้าที่ใดล้วนแล้วแต่มีความสำคัญต่อบทบาทในการอำนวยความยุติธรรมของศาลฎีกาในการเป็นที่พึ่งสุดท้ายของประชาชน ดังนั้น จึงขอฝากทุกท่านตระหนักถึงความสำคัญของการทำงานเป็นทีม ที่ต้องเริ่มต้นด้วยการสร้างบรรยากาศในการทำงานอย่างมีความสุขด้วยการให้เกียรติซึ่งกันและกัน จริ่งใจต่อกัน อันจะนำไปสู่ความรักใคร่สามัคคีที่จะเป็นพลังผลักดันให้ศาลฎีกา เป็นที่พึ่งดังความหวังของประชาชน

แนวคิดในการทำงาน การครองตนครองงาน

ทำงานเพื่อประโยชน์ของราชการและประชาชนให้ดีที่สุดดูแลเอาใจใส่แก้ปัญหาในงานที่ได้รับมอบ และดูแลบุคลากรผู้ร่วมงานให้มีขวัญกำลังใจที่ดีเพื่อให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพ

ฝากข้อความและความห่วงใยถึงบุคลากรในองค์กร

ขอให้ทุกท่านทำงานเพื่อประโยชน์ของประเทศชาติให้ดีที่สุดเพื่อบำบัดทุกข์ของประชาชน พึงระลึกเสมอว่าศาลยุติธรรมเป็นที่พึ่งสุดท้ายของประชาชนชาวไทยทุกคน

นางอภรดี โพธิ์พร้อม

ประธานแผนกคดีเยาวชน
และครอบครัวในศาลฎีกา

นายกงจักร โพธิ์พร้อม

ประธานแผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

นายเสถียร ศรีทองชัย

ประธานแผนกคดีภาชีอากรในศาลฎีกา

แนวคิดในการทำงาน การครองตนครองงาน

ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ให้ดีที่สุด โดยยึดมั่นในหลักความซื่อสัตย์สุจริต มีคุณธรรม และศึกษาหาความรู้อยู่เสมอ

ฝากข้อความและความห่วงใยถึงบุคลากรในองค์กร

ขอให้ทุกท่านร่วมมือร่วมใจกันผดุงและส่งเสริมภาพลักษณ์ของศาลยุติธรรมให้เป็นสถาบันที่ได้รับการยอมรับและความเชื่อมั่นจากสังคมตลอดไป

นายวิศักดิ์ อนุนาทรรัตนกุล

ประธานแผนกคดีผู้บริโภคในศาลฎีกา

แนวคิดในการทำงาน การครองตนครองงาน

ภารกิจของศาลคือ การยุติบรรดาข้อพิพาทของผู้มีคดีความด้วยความเป็นธรรม ในขณะเดียวกัน ศาลต้องแสดงให้เห็นข้อพิพาทเชื่อมั่นด้วยว่าตนเองได้รับความยุติธรรมจากการยุติข้อพิพาท ซึ่งนอกจากต้องรับผิดชอบและปฏิบัติหน้าที่ด้วยความตั้งใจและซื่อสัตย์สุจริต การดำรงตนให้อยู่ในกรอบประเพณีปฏิบัติที่บรรพบุรุษการวางไว้ นับเป็นส่วนสำคัญที่จะส่งเสริมให้ภารกิจของศาลที่ว่านี้สำเร็จลุล่วงไปได้

ฝากข้อความและความห่วงใยถึงบุคลากรในองค์กร

สภาพสังคมของบ้านเมืองมีการเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย โดยเฉพาะด้านวิทยาการและความรู้สึนึกคิดของบุคคลในสังคม บุคลากรในองค์กรศาลจึงต้องปรับเปลี่ยนไปตามยุคสมัย การหมั่นฝึกตนเองและเรียนรู้วิทยาการใหม่ๆ ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม กับเพิ่มความระมัดระวังในเรื่องการดำรงตนของบุคลากรทั้งองค์กร ย่อมส่งผลโดยตรงต่อความเชื่อมั่นของประชาชนที่มีต่อองค์กรศาล ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงประเพณีปฏิบัติที่ดีที่บรรพบุรุษการเพียรสั่งสมมาช้านานด้วย

แนวคิดในการทำงาน การครองตนครองงาน

ศาลยุติธรรมจักดำรงอยู่ได้อย่างสมศักดิ์ศรี ผู้พิพากษาในศาลยุติธรรมและตะไต้ะยุติธรรม จะได้รับความนิยมนยกย่องและเคารพนับถือก็ด้วยความเชื่อถือศรัทธาของประชาชนทั่วไป

ฝากข้อความและความห่วงใยถึงบุคลากรในองค์กร

ผู้พิพากษาศาลยุติธรรมและตะไต้ะยุติธรรมในศาลชั้นต้น ซึ่งต้องดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อหน้าคู่ความ พนักงานอัยการ ทนายความและประชาชน พึงระมัดระวังการปฏิบัติตัวและคำพูด อันจะทำให้เกิดความสงสัยไม่มีความเชื่อมั่นว่าตนจะได้รับความยุติธรรม

นายชวลิต อิศรเดช

ประธานแผนกคดีคำสั่งคำร้อง
และขออนุญาตฎีกาในศาลฎีกา

แนวคิดในการทำงาน การครองตนครองงาน

ทำหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุด เพื่อประโยชน์ของประชาชนและองค์กร

ฝากข้อความและความห่วงใยถึงบุคลากรในองค์กร

ฝากขอให้บุคลากรในองค์กร ปฏิบัติหน้าที่ด้วยจิตสาธารณะ มุ่งแต่ประโยชน์ของประชาชน มีความสามัคคีร่วมมือกันปฏิบัติหน้าที่ให้ดีที่สุด

นายณพดล คชรีนทร์

ประธานแผนกคดีอาญาเสพติดในศาลฎีกา

นายदनัยศักดิ์ นาควิเชียร

เลขาธิการสภาปฏิภา

แนวคิดในการทำงาน การครองตนครองงาน

ทำงานในหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มความสามารถ

ฝากข้อความและความห่วงใยถึงบุคลากรในองค์กร

ขอให้ทุกท่านมีความสุข และสุขภาพที่ดี

นางจิตรา ทวีศรี

ผู้อำนวยการ
สำนักอำนวยการประจำสภาปฏิภา

แนวคิดในการทำงาน การครองตนครองงาน

ตั้งใจปฏิบัติงานในหน้าที่และงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มกำลังความสามารถ ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ศึกษาหาความรู้ใหม่ๆ ตลอดเวลา เพื่อพัฒนาตนเองและพัฒนางาน รับฟังความคิดเห็นของผู้ร่วมงาน ยึดถือประมวลจริยธรรมข้าราชการศาลยุติธรรมในการปฏิบัติหน้าที่

ฝากข้อความและความห่วงใยถึงบุคลากรในองค์กร

การปฏิบัติงานในทุกที่มีปัญหาและอุปสรรคแตกต่างกัน ความอดทน มุ่งมั่น ตั้งใจ จะช่วยให้ผ่านพ้นทุกอย่างไปได้

ปัจจุบันโรคอุบัติใหม่และภัยธรรมชาติทวีความรุนแรงมากขึ้น ขอเป็นกำลังใจให้ทุกคนมีพลังกายและใจที่เข้มแข็งพร้อมฝ่าฟันไปด้วยกัน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๔๘/๒๕๐๔ กับการผัดนัด การเลิกสัญญา และข้อสัญญาเช่าซื้อ(รถยนต์)^[1]

นายสอนชัย สิริวิทยกุล
ผู้พิพากษาศาลฎีกา

ในปีนี้ (พ.ศ. ๒๕๖๘) จะครบวาระ ๑๐๐ ปีของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๑ และ ๒ ที่ได้ตรวจชำระใหม่ ซึ่งประกาศใช้เมื่อวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๔๖๘ ประจวบกับที่ผู้เขียนได้มีโอกาสค้นคว้าคำพิพากษาศาลฎีกาเพื่อนำมาใช้ประกอบในการทำงาน ได้พบว่าคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๔๘/๒๕๐๔ ที่ตัดสินโดยศาสตราจารย์ประมวล สุวรรณศรี มีข้อวินิจฉัยที่น่าสนใจ และเป็นคำพิพากษาที่เกิดขึ้นในระยะเวลาไม่นานนับจากวันที่บทบัญญัติเรื่องหนี้และสัญญาในบรรพ ๒ ได้รับการประกาศใช้ คำพิพากษาศาลฎีกาฉบับนี้ได้อธิบายหลักกฎหมายเกี่ยวกับข้อความในสัญญาไว้อย่างน่าสนใจ ซึ่งสามารถนำมาใช้ประกอบการพิจารณาลักษณะและผลของข้อสัญญาบางข้อได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะข้อตกลงในสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ ซึ่งปัจจุบันเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญาตามประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา พ.ศ. ๒๕๖๑ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓๕ ทวิ และน่าจะเป็นสัญญาประเภทที่ขึ้นสู่การพิจารณาพิพากษาของศาลชั้นต้นมากที่สุด ผู้เขียนจึงเห็นว่าน่าจะนำคำพิพากษาศาลฎีกาฉบับนี้มาเผยแพร่และพิจารณาประกอบกับบทบัญญัติประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๒ ว่าด้วยการไม่ชำระหนี้ ตามมาตรา ๒๐๓, ๒๐๔, ๒๑๕ และการเลิกสัญญาตามมาตรา ๓๔๗ และ ๓๔๘ เปรียบเทียบกับสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ ข้อ ๔ (๔) และ (๕) ตามประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญาดังกล่าว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๔๘/๒๕๐๔ วินิจฉัยว่า ข้อความในสัญญาอาจมีได้ ๒ ประการ คือ ข้อกำหนดอันเป็นสาระสำคัญในการแสดงเจตนาตกลงกันประการหนึ่ง กับข้อกำหนดอันเป็นแต่เพียงเพื่อเหตุวิธีการที่จะนำไปสู่ข้อตกลงที่เป็นสาระสำคัญแห่งข้อตกลงนั้นอีกประการหนึ่ง การไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดประการหลังนี้ หากทำให้คู่กรณีตกเป็นผู้ผิดสัญญาไม่ ถ้าจะต้องรับผิดชอบก็เพียงแต่ชดใช้ค่าเสียหายอันเกิดแต่การนั้นเท่านั้น

ข้อตกลงในสัญญาตามคำวินิจฉัยในคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าว จึงแบ่งได้เป็น ๒ ลักษณะ^[2]

๑. ข้อตกลงที่เป็นสาระสำคัญของสัญญา และ
๒. ข้อตกลงที่จะนำไปสู่ข้อตกลงอันเป็นสาระสำคัญของสัญญาหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เป็นข้อตกลงที่ไม่ใช่สาระสำคัญของสัญญา

[1] บทความนี้เป็นความคิดเห็นส่วนตัวของผู้เขียน.

[2] หากเทียบเคียงกับหลัก Common Law อาจกล่าวได้ว่า ลักษณะตามข้อ ๑ เป็นข้อตกลงอันมีลักษณะเป็นเงื่อนไข (Condition) ส่วนลักษณะตามข้อ ๒ เป็นข้อตกลงอันมีลักษณะเป็นเพียงคำรับรอง (Warranty).

ข้อตกลงในสัญญาข้อใดจะถือเป็นสาระสำคัญของสัญญาหรือไม่ จึงต้องพิจารณาจากสัญญาแต่ละเรื่องแต่ละฉบับว่า สัญญา มีวัตถุประสงค์อย่างใดวัตถุประสงค์อะไร วัตถุประสงค์ที่ใช้ในการชำระหนี้ คืออะไร เป็นอย่างไร (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๙๙๖/๒๕๐๐) ตัวอย่างเช่น ในสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ ที่มีผู้ให้เช่าซื้อกับผู้เช่าซื้อ เป็นคู่สัญญา วัตถุประสงค์ของผู้ให้เช่าซื้อ คือ ต้องการรายได้ และกำไรจากการนำรถยนต์ออกให้เช่าซื้อในรูปของค่าเช่าซื้อจากผู้เช่าซื้อ ส่วนผู้เช่าซื้อที่ต้องการได้รถยนต์ไว้ใช้งานหรือใช้ประโยชน์ การชำระหนี้ของทั้งสองฝ่ายจึงต่างตอบแทนกัน กล่าวคือ เจ้าของส่งมอบรถยนต์ที่มีคุณลักษณะและคุณสมบัติ ตรงตามกับผู้เช่าซื้อต้องการ ส่วนผู้เช่าซื้อก็ต้องชำระค่าเช่าซื้อ ตามจำนวนและตามกำหนดเวลาที่ตกลงไว้ ในระหว่างการเช่าซื้อ ผู้เช่าซื้อต้องใช้ความระมัดระวังบำรุงรักษารถยนต์ตามที่วิญญูชน พึงปฏิบัติต่อรถยนต์ของตน และเมื่อผู้เช่าซื้อได้ชำระค่าเช่าซื้อ ถูกต้องครบถ้วนแล้ว ผู้ให้เช่าซื้อก็ต้องสามารถโอนกรรมสิทธิ์ รถยนต์นั้นให้ผู้เช่าซื้อได้ รวมทั้งการจดทะเบียนคู่มือประจำรถ ต่อกรมการขนส่งทางบก (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๖/๒๕๔๖) ที่กล่าวมาข้างต้นเป็นข้อตกลงที่เป็นสาระสำคัญของสัญญา ส่วนข้อตกลงที่กำหนดว่า ผู้เช่าซื้อต้องทำสัญญาประกัน วิทยาศาสตร์ รถยนต์ต้องผ่อนชำระค่าเช่าซื้อตามระยะเวลา ที่กำหนดในแต่ละงวด ต้องไม่ใช้รถยนต์ผิดไปจากสภาพ หรือลักษณะของรถยนต์ที่เช่าซื้อ เหล่านี้อาจถือว่าเป็น ข้อตกลงที่ไม่เป็นสาระสำคัญของสัญญา

ในกรณีของข้อตกลงที่ไม่ใช่สาระสำคัญของสัญญานั้น ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๒ ส่วนที่ว่าด้วยการไม่ชำระหนี้ มาตรา ๒๑๕ บัญญัติ หลักการไว้ว่า “เมื่อลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ให้ต้องตามความประสงค์ แท้จริงแห่งมูลหนี้ไซ้ เจ้าหนี้จะเรียกเอาค่าสินไหมทดแทน เพื่อความเสียหายอันเกิดแต่การนั้นก็ได้” ซึ่งการชำระหนี้ล่าช้า กว่ากำหนดระยะเวลาที่ตกลงกันไว้ในแต่ละงวด ก็นับว่าเป็น การไม่ชำระหนี้ให้ต้องตามความประสงค์แท้จริงแห่งมูลหนี้ด้วย (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๐๓/๒๕๐๐) ดังที่มาตรา ๒๐๔ เรียกว่า การผิดนัด^[3] ซึ่งเกิดขึ้นได้ ๒ ลักษณะ คือ

๑. การผิดนัดที่เกิดจากการที่ลูกหนี้ถูกเตือนให้ชำระหนี้ในหนี้ ที่ไม่มีกำหนดเวลาชำระหนี้ ซึ่งถึงกำหนดชำระโดยพลันตาม มาตรา ๒๐๓ และ ๒๐๔ วรรคหนึ่ง

๒. การผิดนัดที่เกิดขึ้นโดยเจ้าหนี้ไม่ต้องเตือนในหนี้ที่กำหนด เวลาชำระตามวันแห่งปฏิทิน แต่ลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ภายในกำหนดนั้น ตามมาตรา ๒๐๔ วรรคสอง

ผลของการที่ลูกหนี้ผิดนัดชำระหนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์แห่งหนี้ และวัตถุประสงค์ที่ใช้ในการชำระหนี้ เช่น เป็นการกระทำการ งดเว้น การกระทำ หรือเป็นการโอนกรรมสิทธิ์ส่งมอบทรัพย์สิน เป็นหนี้เงิน หรือทรัพย์สินอย่างอื่นที่ไม่ใช่เงิน ซึ่งหากเป็นหนี้เงินก็ต้องเสีย ดอกเบี้ยตามมาตรา ๒๒๔, ๒๒๔/๑ หรือเสียเบี้ยปรับในลักษณะที่เป็น ดอกเบี้ยหรือเงินจำนวนหนึ่งตามมาตรา ๓๗๙ หรือต้องรับผิดชอบมากขึ้น ในระหว่างผิดนัดในกรณีวัตถุประสงค์แห่งการชำระหนี้เป็นทรัพย์สิน อย่างอื่นที่ไม่ใช่เงินตามมาตรา ๒๑๗ จึงเห็นได้ว่า แม้บทบัญญัติ เรื่องการผิดนัดหรือชำระหนี้ล่าช้าจะถือว่าเป็นการผิดสัญญา รูปแบบหนึ่ง^[4] แต่กฎหมายก็ได้บัญญัติเรื่องการผิดนัดและผลของ การผิดนัดแยกต่างหากจากบทบัญญัติในเรื่องการเลิกสัญญา เพราะไม่ชำระหนี้ตามมาตรา ๓๘๗ และ ๓๘๘ เนื่องจากในกรณี ของการผิดนัดหรือการชำระหนี้ล่าช้า นั้น ยังไม่แน่นอนว่าลูกหนี้ จะถึงขนาดไม่ชำระหนี้เลยหรือไม่ชำระหนี้อีกต่อไปแล้วหรือไม่ เพราะลูกหนี้อาจมีเหตุขัดข้องชั่วคราวทำให้ไม่อาจชำระหนี้ ตามกำหนดเวลาได้ แต่หากการชำระหนี้ล่าช้าหรือการผิดนัดนั้น เจ้าหนี้แน่ใจแล้วว่าลูกหนี้ไม่เพียงผิดนัดหรือชำระหนี้ล่าช้า แต่ถึงขนาดมีเจตนาไม่ชำระหนี้ หรือไม่สามารถชำระหนี้ได้อีก ต่อไป เช่นนี้กฎหมายจึงให้ทางเลือกแก่เจ้าหนี้ว่าจะตัดสินใจ แสดงเจตนาเลิกสัญญา หรือจะจับนิติสัมพันธ์ที่มีต่อกันหรือไม่ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๘๙/๒๕๔๙) ซึ่งผลต่อไปจึงเป็นไป ตามมาตรา ๓๙๑ ถึง ๓๙๔ หรือเป็นไปตามที่เจ้าหนี้กับลูกหนี้ได้ แสดงเจตนาตกลงกันไว้ล่วงหน้าในสัญญาว่าเมื่อสัญญาเลิกกันแล้ว ผลหลังจากนั้นจะเป็นอย่างไรต่อไป

[3] คำว่า ผิดนัด หรือ การชำระหนี้ล่าช้า นี้ มีที่มาจากประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของประเทศไทย มาตรา ๔๑๒ คำว่า “in mora” ซึ่งเป็นคำในกฎหมายโรมัน หมายถึง การที่ลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ หรือการที่เจ้าหนี้ไม่รับชำระหนี้ ภายในระยะเวลาที่กำหนดในสัญญา (Delay performance) ซึ่งตัวภาษาอังกฤษมาตรา ๒๐๔ ของไทย ใช้คำว่า Default.

[4] โปรดดูบทบัญญัติ ป.พ.พ. มาตรา ๕๗๔ วรรคสอง.

หากพิจารณามาตรา ๓๘๗ ที่บัญญัติว่า “ถ้าคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งไม่ชำระหนี้ อีกฝ่ายหนึ่งจะกำหนดระยะเวลาพอสมควร แล้วบอกกล่าวให้ฝ่ายนั้นชำระหนี้ภายในระยะเวลานั้นก็ได้ ถ้าฝ่ายนั้นไม่ชำระหนี้ภายในระยะเวลาที่กำหนดให้ชำระ อีกฝ่ายหนึ่งจะเลิกสัญญาเสียก็ได้” เปรียบเทียบกับมาตรา ๓๘๘ ที่บัญญัติว่า “ถ้าวัตถุที่ประสงค์แห่งสัญญานั้น ว่าโดยสภาพ หรือโดยเจตนาที่คู่สัญญาได้แสดงไว้ จะเป็นผลสำเร็จได้ ก็แต่ด้วยการชำระหนี้ ณ เวลาที่กำหนดก็ดี หรือภายในระยะเวลาอันใดอันหนึ่งซึ่งกำหนดไว้ก็ดี และกำหนดเวลาหรือระยะเวลานั้น ได้ล่วงพ้นไปโดยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมิได้ชำระหนี้ไซ้ ท่านว่า อีกฝ่ายหนึ่งจะเลิกสัญญานั้นเสียก็ได้ มีพักต้องบอกกล่าวดังว่าไว้ในมาตราก่อนนั้นเลย” จะเห็นได้ว่ามาตรา ๓๘๗ ใช้บังคับกับกรณีที่ข้อตกลงเกี่ยวกับกำหนดระยะเวลาชำระหนี้ในสัญญา ไม่เป็นสาระสำคัญของสัญญา (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๗๑/๒๔๙๔) ในขณะที่มาตรา ๓๘๘ ใช้บังคับกับกรณีที่ข้อตกลงเกี่ยวกับกำหนดระยะเวลาชำระหนี้ในสัญญาเป็นสาระสำคัญของสัญญา กฎหมายจึงกำหนดเงื่อนไขการที่เจ้าหนี้จะบอกเลิกสัญญาได้ไว้แตกต่างกัน

โดยทั่วไป ข้อตกลงกำหนดระยะเวลาในการชำระหนี้ตามสัญญานั้นถือว่าเป็นข้อตกลงที่ไม่ใช่สาระสำคัญของสัญญา แต่ในบางกรณีถ้าในสัญญามีข้อตกลงว่า “หากผิดนัดงวดใดงวดหนึ่ง ถือว่าผิดนัดทั้งหมด” เช่นนี้ก็ถือว่าคู่สัญญาตกลงกันว่ากำหนดระยะเวลาชำระหนี้ตามสัญญาเป็นสาระสำคัญ (Time is the essence of the contract) ที่ต้องปฏิบัติตามโดยเคร่งครัด ไม่ใช่เป็นเพียงแนวปฏิบัติหรือ guideline อีกต่อไป กรณีเช่นนี้ หากในสัญญาไม่ได้กำหนดเงื่อนไขการปฏิบัติเพื่อบอกเลิกสัญญาไว้เป็นอย่างอื่น เช่น กำหนดว่า ให้เจ้าหนี้มีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้ทันที เจ้าหนี้ก็ปฏิบัติตามมาตรา ๓๘๘ ได้เลย โดยไม่ต้องเตือนตามมาตรา ๒๐๔ วรรคสอง และเมื่อพิจารณาบทบัญญัติเข้าชื่อ มาตรา ๕๗๔ ที่บัญญัติว่า “ในกรณีผิดนัดไม่ใช้เงินสองคราวติดๆ กัน หรือกระทำความผิดสัญญาในข้อที่เป็นส่วนสำคัญ เจ้าของทรัพย์สินจะบอกเลิกสัญญาเสียก็ได้ ถ้าเช่นนั้นบรรดาเงินที่ได้ใช้มาแล้วแต่ก่อนให้รับเป็นของเจ้าของทรัพย์สิน และเจ้าของทรัพย์สินชอบที่จะกลับเข้าครองทรัพย์สินนั้นได้ด้วย

อนึ่งในการกระทำความผิดสัญญาเพราะผิดนัดไม่ใช้เงินซึ่งเป็นคราวที่สุด้นั้น ท่านว่าเจ้าของทรัพย์สินชอบที่จะริบบรรดาเงินที่ได้ใช้มาแล้วแต่ก่อน และกลับเข้าครองทรัพย์สินได้ต่อเมื่อระยะเวลาใช้เงินได้พ้นกำหนดไปอีกงวดหนึ่ง” และสัญญาเข้าชื่อข้อ ๔ (๔) และ (๕) ที่กำหนดว่า “สัญญาเข้าชื่อรถยนต์...ต้องใช้ชื่อสัญญามีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้...

(๔) ในกรณีผู้เข้าชื่อผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อรายงวดสามงวดติดๆ กัน และผู้ให้เช่าชื่อมีหนังสือบอกกล่าวผู้เช่าชื่อให้ใช้เงินรายงวดที่ค้างชำระนั้นภายในเวลาอย่างน้อยสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้เช่าชื่อได้รับหนังสือและผู้เช่าชื่อละเลยเสียไม่ปฏิบัติตามหนังสือบอกกล่าวนั้น ผู้ให้เช่าชื่อมีสิทธิบอกเลิกสัญญาเข้าชื่อได้

(๕) เมื่อสัญญาเข้าชื่อสิ้นสุดลงไม่ว่ากรณีใดๆ และผู้ให้เช่าชื่อได้กลับเข้าครอบครองรถยนต์...ที่ให้เช่าชื่อ...”

จะเห็นว่าแตกต่างกัน เพราะมาตรา ๕๗๔ ให้โอกาสผู้เช่าชื่อที่จะผิดนัดชำระหนี้ หรือชำระหนี้ล่าช้าได้ ๑ งวด เท่านั้น เว้นแต่เป็นการผิดนัดชำระค่าเช่าซื้องวดสุดท้าย ก่อนที่กฎหมายจะถือว่าเป็นการผิดสัญญาในข้อสาระสำคัญเมื่อมีการผิดนัดชำระค่าเช่าซื้ออีกในงวดที่ ๒ ติดๆ กัน ซึ่งผู้ให้เช่าชื่อมีสิทธิเลือกที่จะบอกเลิกสัญญาได้ทันที ส่วนสัญญาเข้าชื่อข้อ ๔ (๔) ให้โอกาสผู้เช่าชื่อมากกว่านั้น กล่าวคือผู้เช่าชื่อมีโอกาสผิดนัดหรือชำระค่าเช่าซื้อล่าช้าได้ถึง ๓ งวดติดๆ กันก่อนที่จะถือเป็นการไม่ชำระหนี้อันเป็นการผิดสัญญาในข้อสาระสำคัญ ซึ่งผู้ให้เช่าชื่อมีสิทธิเลือกที่จะบอกเลิกสัญญาได้ทันที แต่อย่างไรก็ตาม ผู้ให้เช่าชื่อก็ยังถูกบังคับว่าจะต้องให้เวลาผู้เช่าชื่อต่อไปอีกไม่น้อยกว่า ๓๐ วันหรืออีก ๑ งวด การบอกเลิกสัญญานั้นจึงจะมีผล

นายสอนชัย สิริวิทยกุล

ผู้พิพากษาศาลฎีกา

ผู้เชี่ยวชาญความ

จึงน่าสังเกตว่า สัญญาเช่าซื้อข้อ ๔ (๔) ที่ผู้ให้เช่าซื้อจะต้องบอกกล่าวให้ผู้เช่าซื้อชำระหนี้อีก ๓๐ วัน หลังจากผู้เช่าซื้อไม่ชำระหนี้มาแล้ว ๓ งวดติด ๆ กันหรือ ๙๐ วัน การบอกกล่าวล่วงหน้าอีก ๓๐ วัน เพื่อให้การเลิกสัญญามีผล น่าจะไม่ใช่วิธีที่ผู้ให้เช่าจะเข้าใจว่า ข้อสัญญาดังกล่าวต้องการเปิดโอกาสให้ผู้เช่าซื้อได้ใช้รถยนต์ที่เช่าซื้อต่อไปอีก ๓๐ วัน ก่อนที่จะต้องยอมให้ผู้ให้เช่าซื้อเรียกเข้าครอบครองรถยนต์นั้น แต่น่าจะเข้าใจว่าเป็นระยะเวลาที่กำหนดเพื่อให้ผู้เช่าซื้อชำระค่าเช่าซื้อที่ค้างชำระทั้งสามงวดเพื่อสัญญาเช่าซื้อจะได้ดำเนินต่อไป มิฉะนั้นสัญญาจะต้องเลิกกัน^[5] และผู้เช่าซื้อที่มีหน้าที่ต้องส่งมอบรถยนต์คืนให้ผู้ให้เช่า อันเป็นผลที่เกิดจากการที่ผู้เช่าซื้อผิดสัญญาในข้อที่เป็นสาระสำคัญแล้ว กล่าวคือ มีเจตนาไม่ชำระหนี้หรือไม่สามารถชำระหนี้ได้แล้ว ดังนั้น กำหนดระยะเวลาบอกกล่าว ๓๐ วัน จึงเป็นข้อตกลงเพื่อนำไปสู่การเลิกสัญญาและกลับเข้าครอบครองรถยนต์ เหตุนี้ แม้กำหนดระยะเวลา ๓๐ วันจะยังไม่ครบกำหนด หากผู้ให้เช่าซื้อได้กลับเข้าครอบครองรถยนต์ ไม่ว่าด้วยเหตุใด ผู้ให้เช่าซื้อย่อมคืนให้ก่อนครบกำหนด หรือผู้ให้เช่าซื้อติดตามยึดรถยนต์คืนก่อนกำหนดและผู้ให้เช่าซื้อยอมคืนให้โดยดี อาจเป็นกรณีที่ถือว่า การที่ผู้ให้เช่าซื้อได้กลับเข้าครอบครองรถยนต์

เป็นเพียงหนึ่งในกระบวนการเลิกสัญญาตามสัญญาเช่าซื้อเดิมที่มีสาเหตุมาจากการที่ผู้เช่าซื้อผิดสัญญา และผู้เช่าซื้อซึ่งเป็นผู้ได้ประโยชน์จากเงื่อนไขเวลา ๓๐ วัน ยอมสละประโยชน์แห่งเวลานั้น เสียก่อนที่จะครบกำหนดตามมาตรา ๑๙๒ ที่บัญญัติว่า

“เงื่อนไขเริ่มต้นหรือเงื่อนไขสิ้นสุดนั้น ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า กำหนดไว้เพื่อประโยชน์แก่ฝ่ายลูกหนี้ เว้นแต่จะปรากฏโดยเนื้อความแห่งตราสารหรือโดยพฤติการณ์แห่งกรณีว่าได้ตั้งใจจะให้ประโยชน์แก่ฝ่ายเจ้าหนี้หรือแก่คู่กรณีทั้งสองฝ่ายด้วยกัน

ถ้าเงื่อนไขเป็นประโยชน์แก่ฝ่ายใด ฝ่ายนั้นจะสละประโยชน์นั้นเสียก็ได้ หากไม่กระทบกระเทือนถึงประโยชน์อันคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งจะพึงได้รับจากเงื่อนไขนั้น”

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๔๘/๒๕๐๔ จึงนับว่าเป็นคำพิพากษาที่ช่วยให้เข้าใจลักษณะของข้อตกลงในสัญญา ทำให้สามารถจำแนกข้อตกลงในสัญญาได้ ทำให้การบังคับสิทธิและหน้าที่ระหว่างคู่สัญญาสอดคล้องกับเจตนาและวัตถุประสงค์ของคู่สัญญา ทั้งเป็นคำพิพากษาที่สามารถนำมาใช้อธิบายหลักกฎหมายเรื่องการผินทอนสัญญาและการเลิกสัญญาในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ได้เป็นอย่างดี

[5] ในทางปฏิบัติ ผู้ให้เช่าซื้อจะระบุในหนังสือส่งให้ผู้เช่าซื้อให้มีผลเป็นการเลิกสัญญาทันทีเมื่อครบกำหนดเวลา ๓๐ วัน

รวมคำพิพากษาศาลฎีกา (ประชุมใหญ่) ที่น่าสนใจ

ศาลฎีกา
คำพิพากษาศาลฎีกา

คำพิพากษาฎีกาประชุมใหญ่

WWW.SUPREMECOURT.OR.TH

ข้อตกลงระหว่างสมาชิกกับสมาคมพานิกจสงเคราะห์
ที่กำหนดให้ชำระหนี้แก่เจ้าหนี้ของสมาชิกและเพื่อจัดการศพ
เป็นสัญญาเพื่อประโยชน์ของบุคคลภายนอกและบุคคลภายนอกถือเอาประโยชน์
จากสัญญานั้นตลอดมา เมื่อสมาชิกตาย เจ้าหนี้ของสมาชิกจึงมีสิทธิ
ได้รับชำระหนี้จากเงินสงเคราะห์ก่อนทายาทของสมาชิก

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๑๑/๒๕๖๖
(ประชุมใหญ่)

นาง ค. กับพวก โจทก์
สมาคมพานิกจสงเคราะห์ของสมาชิก
สหกรณ์ออมทรัพย์ ค. กับพวก จำเลย

ป.พ.พ. มาตรา ๓๗๔, ๓๗๕

พ.ร.บ.การพานิกจสงเคราะห์ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๔

การที่นาย ส. สมครเข้าเป็นสมาชิกจำเลยที่ ๑ โดยมีข้อกำหนดในใบสมัครว่า ถ้านาย ส. ถึงแก่ความตาย
ขอมอบให้โจทก์ทั้งสองเป็นผู้รับเงินสงเคราะห์และจัดการศพ เพื่อชำระหนี้จำเลยที่ ๒ ตามจำนวนที่ค้างชำระ
และเพื่อจัดการศพ จะเห็นได้ว่าตามใบสมัครเข้าเป็นสมาชิกดังกล่าวระบุชัดเจนว่าเพื่อชำระหนี้จำเลยที่ ๒
ตามจำนวนที่ค้างชำระก่อน นาย ส. เป็นคู่สัญญาคู่หรือคำประกันโดยตรงกับจำเลยที่ ๒ และต้องถือว่า
จำเลยที่ ๒ ได้แสดงเจตนาว่าจะถือเอาประโยชน์จากสัญญานั้นตลอดมาตั้งแต่นาย ส. สมครเข้าเป็นสมาชิก
จำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๒ จึงย่อมมีสิทธิดีกว่าโจทก์ทั้งสองตาม ป.พ.พ. มาตรา ๓๗๔ และมาตรา ๓๗๕
นอกจากนี้ก่อนนาย ส. ถึงแก่ความตายนาย ส. มีหนี้สินที่ต้องชำระจำเลยที่ ๒ ดังนั้น โจทก์ที่ ๑ ในฐานะ
ลูกหนี้ร่วมและฐานทายาทโดยธรรม และโจทก์ที่ ๒ ในฐานะทายาทโดยธรรมของนาย ส. จึงต้องชำระหนี้
ของนาย ส. ให้แก่จำเลยที่ ๒ ตามที่นาย ส. ระบุยินยอมชำระหนี้ไว้ตามใบสมัครเข้าเป็นสมาชิกของจำเลยที่ ๑
และจำเลยที่ ๒ มีสิทธิได้รับชำระหนี้จากเงินค่าจัดการศพและสงเคราะห์ครอบครัวของนาย ส. ตามคานิยาม
“เงินสงเคราะห์” ในความหมาย “เงินค่าจัดการศพและสงเคราะห์ครอบครัว” ตาม พ.ร.บ.การพานิกจสงเคราะห์
พ.ศ. ๒๕๔๕ จำเลยที่ ๑ จึงชอบที่จะโอนเงินค่าจัดการศพและสงเคราะห์ครอบครัว ๑๒๖,๗๘๓ บาท ให้แก่
จำเลยที่ ๒ เพื่อชำระหนี้ของนาย ส. ที่มีต่อจำเลยที่ ๒ การกระหาดังกล่าวหาเป็นการละเมิดต่อข้อกฎหมาย
หรือผิดข้อตกลงดังที่โจทก์ทั้งสองกล่าวอ้างแต่อย่างใด ฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังขึ้น

สแกน QR code
เพื่อดูย่อคำพิพากษาศาลฎีกานี้

คำพิพากษาศาลฎีกาประชุมใหญ่

WWW.SUPREMECOURT.OR.TH

การที่เจ้าหนี้มีหนังสือบอกกล่าวไปยังผู้ค้ำประกันก่อนลูกหนี้ขึ้นต้นจะผิदनัด
หรือการที่เจ้าหนี้ฟ้องผู้ค้ำประกัน แม้ผู้ค้ำประกันจะเป็นกรรมการผู้มีอำนาจ
กระทำการแทนลูกหนี้ขึ้นต้น ก็ไม่ถือเป็นหนังสือบอกกล่าว
ตาม ป.พ.พ. ๖๘๖

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๑๐๖/๒๕๖๖
(ประชุมใหญ่)

ธนาคาร ก.
บริษัท ป. กับพวก

โจทก์
จำเลย

ป.พ.พ. มาตรา ๖๘๖ วรรคหนึ่ง

จำเลยที่ ๑ เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด มีจำเลยที่ ๒ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน
จำเลยที่ ๑ ทำสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีกับโจทก์ มีจำเลยที่ ๒ ทำสัญญาค้ำประกันโดยยอมรับผิदन
อย่างลูกหนี้ร่วม โจทก์มีหนังสือบอกกล่าวทวงถามไปถึงจำเลยที่ ๒ ในฐานะผู้ค้ำประกันก่อนที่จำเลยที่ ๑
ลูกหนี้ขึ้นต้นผิदनัด และภายหลังจากที่จำเลยที่ ๑ ลูกหนี้ขึ้นต้นตกเป็นผู้ผิदनัดแล้ว โจทก์ไม่ได้มีหนังสือบอกกล่าว
ไปยังจำเลยที่ ๒ ในฐานะผู้ค้ำประกันตาม ป.พ.พ. มาตรา ๖๘๖ วรรคหนึ่ง การที่โจทก์นำคดีมาฟ้องเรียกให้
จำเลยที่ ๒ ในฐานะผู้ค้ำประกันชำระหนี้จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติมาตรา ๖๘๖ วรรคหนึ่ง โจทก์จึง
ยังไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ ๒ ผู้ค้ำประกัน

สแกน QR code
เพื่อดูย่อคำพิพากษาศาลฎีกานี้

คำพิพากษาศาลฎีกาประชุมใหญ่

WWW.SUPREMECOURT.OR.TH

การระงับแห่งการระจำยอมเพราะมิได้ใช้สืบปีตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๓๙๙
ถ้ายังมีได้จดทะเบียนระงับการระจำยอม เจ้าของการยทรัพย์จะยกเอา
การระงับแห่งการระจำยอมขึ้นเป็นข้อต่อสู้บุคคลภายนอกผู้รับโอนสามยทรัพย์
มาโดยเสียค่าตอบแทนและโดยสุจริต และได้จดทะเบียนโดยสุจริตไม่ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๔๑๓/๒๕๖๖
(ประชุมใหญ่)

นางสาว ญ. กับพวก
นาย จ.

โจทก์
จำเลย

ป.พ.พ. มาตรา ๑๒๙๙, ๑๓๐๑, ๑๓๙๙

ทางภาระจำยอมพิพาทไม่มีการใช้ประโยชน์เป็นเวลาเกินกว่า ๑๐ ปี ย่อมระงับสิ้นไปตาม ป.พ.พ.
มาตรา ๑๓๙๙ เมื่อจำเลยซึ่งเป็นเจ้าของการยทรัพย์ยังมีได้จดทะเบียนระงับการระจำยอม และโจทก์ทั้งสอง
ซื้อที่ดินในขณะที่ยังมีได้มีการจดทะเบียนระงับการระจำยอมบนที่ดินของจำเลย โจทก์ทั้งสองยอมเข้าใจ
โดยสุจริตว่าการระจำยอมยังคงอยู่ เมื่อโจทก์ทั้งสองซื้อที่ดินโดยเสียค่าตอบแทนและโดยสุจริต
 และได้จดทะเบียนสิทธิโดยสุจริตแล้ว จำเลยจะยกข้อต่อสู้เรื่องการระงับแห่งการระจำยอมอ้างต่อโจทก์
ทั้งสองหาได้ไม่ ภาระจำยอมยังคงอยู่บนที่ดินของจำเลย จำเลยจึงต้องรื้อถอนรั้วเหล็กที่ปิดกั้นทางภาระ
จำยอมออกจากที่ดิน

สแกน QR code
เพื่อดูย่อคำพิพากษาศาลฎีกานี้

คำพิพากษาฎีกาประชุมใหญ่

WWW.SUPREMECOURT.OR.TH

ผู้ที่อยู่ทั้งในฐานะเจ้าหนี้สามัญตาม ป.พ.พ. มาตรา ๒๑๔
และเจ้าหนี้จำนองมีสิทธิบังคับชำระหนี้จากทรัพย์สินจำนองและทรัพย์สินอื่น
ของลูกหนี้ตามคำพิพากษาพร้อมกัน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๔๙๘/๒๕๖๖
(ประชุมใหญ่)

ธนาकर ก.
ท้าวหุ้นส่วนจำกัด จ. กับพวก

โจทก์
จำเลย

ป.พ.พ. มาตรา ๒๑๔, ๗๓๓
ป.วิ.พ. มาตรา ๓๐๐

โจทก์เป็นเจ้าหนี้สามัญผู้มีสิทธิได้รับชำระหนี้จากทรัพย์สินทั่วไปของลูกหนี้ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๒๑๔ และเป็นเจ้าหนี้จำนองผู้มีสิทธิได้รับชำระหนี้จากทรัพย์สินที่จำนองก่อนเจ้าหนี้สามัญโดยมีสิทธิได้รับชำระหนี้จากทรัพย์สินอื่นที่ไม่ใช่ทรัพย์สินที่จำนองด้วย เมื่อโจทก์ฟ้องโดยใช้สิทธิทั้งสองประการดังกล่าวและมีคำขอท้ายฟ้องว่า หากจำเลยทั้งสามไม่ชำระหรือชำระไม่ครบถ้วนให้ยึดทรัพย์สินจำนองของจำเลยที่ ๒ และทรัพย์สินอื่นของจำเลยทั้งสามออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้ให้แก่โจทก์จนครบถ้วน อันเป็นการฟ้องและมีคำขอท้ายฟ้องตามสิทธิที่โจทก์มีอยู่ ซึ่งแม้ศาลพิพากษาให้โจทก์ชนะคดีเต็มตามคำขอท้ายฟ้อง แต่การบังคับคดีโจทก์ก็ต้องอยู่ในบังคับของ ป.วิ.พ. มาตรา ๓๐๐ ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่ เห็นว่า การที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาให้โจทก์ต้องบังคับชำระหนี้จากทรัพย์สินที่จำนองก่อน เมื่อไม่พอจึงจะบังคับชำระหนี้จากทรัพย์สินอื่นของจำเลยทั้งสามอันเป็นการพิพากษาให้โจทก์มีสิทธิในการบังคับชำระหนี้น้อยกว่าสิทธิที่มีอยู่ ทั้ง ๆ ที่โจทก์มีคำขอท้ายฟ้องมาแล้ว จึงเป็นการไม่ชอบ

สแกน QR code
เพื่อดูย่อยาวคำพิพากษาศาลฎีกานี้

คำพิพากษาฎีกาประชุมใหญ่

WWW.SUPREMECOURT.OR.TH

โจทก์ติดตามรถยนต์ที่เช่าซื้อกลับคืนในขณะที่สัญญาเช่าซื้อยังไม่เลิกกัน
โดยจำเลยที่ ๑ ไม่ได้แจ้งคัดค้าน ถือว่าต่างสมครใจเลิกสัญญาเช่าซื้อโดยปริยาย
โจทก์จึงไม่อาจเรียกค่าขาดราคาจากจำเลยที่ ๑ ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๐๕๕/๒๕๖๗
(ประชุมใหญ่)

บริษัท ล.
นาง ส. กับพวก

โจทก์
จำเลย

ป.พ.พ. มาตรา ๓๙๑

โจทก์ติดตามรถยนต์ที่เช่าซื้อกลับคืนในขณะที่สัญญาเช่าซื้อยังไม่เลิกกัน เมื่อไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ ได้แจ้งคัดค้านที่โจทก์กลับเข้าครอบครองรถยนต์ที่เช่าซื้อ พฤติการณ์ถือว่าโจทก์และจำเลยที่ ๑ ต่างสมครใจเลิกสัญญาเช่าซื้อต่อกันโดยปริยาย แม้สัญญาเช่าซื้อข้อ ๑๔ จะระบุว่า “...หรือสัญญา สิ้นสุดลงไม่ว่าด้วยกรณีอื่นใดก็ตาม และเจ้าของได้กลับเข้าครอบครองรถเป็นที่เรียบร้อยแล้ว...” แต่เมื่อโจทก์และจำเลยที่ ๑ ต่างสมครใจเลิกสัญญาเช่าซื้อต่อกันโดยปริยาย อันเป็นผลให้คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายไม่มีสิทธิและหน้าที่ตามสัญญาต่อกันอีก โจทก์จึงไม่อาจอาศัยข้อตกลงตามสัญญาเช่าซื้อเรียกร้องค่าขาดราคาจากจำเลยที่ ๑ ได้

สแกน QR code
เพื่อดูย่อคำพิพากษาศาลฎีกานี้

คำพิพากษาฎีกาประชุมใหญ่

WWW.SUPREMECOURT.OR.TH

บุคคลภายนอกที่เข้าร่วมในการไต่ถามของผู้ประนีประนอม
ในศาลชั้นต้นคดีอื่นอาจนำถ้อยคำที่จำเลยแถลงในระหว่างการไต่ถาม
มาอ้างอิงหรือนำสืบเป็นพยานหลักฐานพิสูจน์ต่อศาลในคดีของตนได้
ตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๘๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๓/๒๕๖๖
(ประชุมใหญ่)

นาย ก.
นางสาว ส.

โจทก์
จำเลย

ป.วิ.พ. มาตรา ๘๕

ข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาว่าด้วยการไต่ถาม พ.ศ. ๒๕๕๔ ข้อ ๓๘

ข้อเท็จจริงที่ได้ความจากการไต่ถามผู้ประนีประนอมยอมความจะนำมาพิจารณาในชั้นพิจารณา
ของศาลได้หรือไม่นั้น ย่อมขึ้นกับสภาพของข้อเท็จจริงแต่ละราย หากข้อเท็จจริงใดเป็นเรื่องที่คู่ความ
ประสงค์จะให้เข้าข้อพิจารณาโดยแท้ในชั้นไต่ถามซึ่งเป็นกระบวนการที่อาศัยความจริงใจของคู่กรณี
ที่แลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อประกอบการตัดสินใจที่จะหาทางระงับข้อพิพาทด้วยการตกลงกัน ข้อมูลเช่นนี้
ก็ไม่อาจนำมาใช้อ้างอิงในภายหลังได้ มิฉะนั้นจะเป็นการทำลายความเชื่อมั่นของคู่กรณีต่อระบบ
การไต่ถามระงับข้อพิพาทที่ต่อไปคู่กรณีอาจไม่เปิดเผยข้อมูลแก่กันเพื่อหาทางระงับคดี

ถ้อยคำที่จำเลยด่าว่าโจทก์ในขณะที่มีข้อโต้แย้งกันในระหว่างการไต่ถามคดีฟ้องขับไล่คดีอื่น
ว่า “ทรัพย์สินทั้งหมดแม้เป็นคนหามาคนเดียว พ่อไม่ได้ทำอะไรเลย เอาแต่เที่ยวกลางคืนใช้เงินที่แม่หา
ไปวัน ๆ พ่อเป็นแค่คนขับรถเท่านั้น ไม่เคยช่วยทำมาหากิน” หาใช่ข้อเท็จจริงที่คู่ความในคดีนำมา
เป็นข้อพิจารณาว่าจำเลยต้องรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างที่รุกล้ำเข้าไปที่ดินของนาง ว. หรือไม่ ดังนั้น
โจทก์ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกที่เข้าร่วมในการไต่ถามของผู้ประนีประนอมในคดีดังกล่าวจึงนำถ้อยคำ
ที่จำเลยแถลงในการไต่ถามมาอ้างอิงหรือนำสืบเป็นพยานหลักฐานพิสูจน์ต่อศาลในคดีนี้ได้ ไม่ถือ
ว่าเป็นความลับอันต้องห้ามตามข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาว่าด้วยการไต่ถาม พ.ศ. ๒๕๕๔
ข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงนำมารับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาพิพากษาคดีนี้ได้ภายใต้บังคับ
ตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๘๕

สแกน QR code
เพื่อดูย่อคำพิพากษาศาลฎีกานี้

คำพิพากษาฎีกาประชุมใหญ่

WWW.SUPREMECOURT.OR.TH

โจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๑ ผู้ทำละเมิดและจำเลยที่ ๒ ผู้รับประกันภัย ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า จำเลยที่ ๑ กระทำโดยประมาทฝ่ายเดียวเป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย จำเลยที่ ๑ ไม่อุทธรณ์ จำเลยที่ ๒ ซึ่งขาดนัดยื่นคำให้การมีสิทธิอุทธรณ์ว่าผู้ตายมีส่วนประมาทด้วยได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๒๐/๒๕๖๖
(ประชุมใหญ่)

นาง จ.
นาย พ. กับพวก

โจทก์
จำเลย

ป.วิ.พ. มาตรา ๕๙, ๑๙๘ ทวิ, ๒๒๕

แม้จำเลยที่ ๒ ผู้รับประกันภัยคำอุทธรณ์ยื่นคำให้การ โจทก์ต้องนำสืบให้ได้ความตามคำฟ้อง ตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๙๘ ทวิ ทั้งจำเลยที่ ๑ ให้การต่อสู้คดีว่า ผู้ตายมีส่วนประมาทมากกว่าหรือไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าจำเลยที่ ๑ จึงเป็นกรณีที่ต้องฟังพยานหลักฐานทั้งสองฝ่ายในประเด็นพิพาทว่าจำเลยที่ ๑ ประมาทแต่เพียงฝ่ายเดียวตามที่โจทก์กล่าวอ้างมาในฟ้องหรือไม่ ดังนี้ เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ ประมาทฝ่ายเดียว และให้จำเลยที่ ๒ ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่โจทก์แล้ว จำเลยที่ ๒ ผู้รับประกันภัยซึ่งต้องร่วมรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามกฎหมายประกันภัยย่อมมีสิทธิอุทธรณ์ว่า ผู้ตายมีส่วนประมาทมากกว่าจำเลยที่ ๑ หรือประมาทไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าจำเลยที่ ๑ และความเสียหายของโจทก์เป็นพับ จำเลยที่ ๒ จึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ได้ การอุทธรณ์ในประเด็นดังกล่าว ถือเป็นข้อเท็จจริงที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง และมูลความแห่งคดีเป็นการชำระหนี้ซึ่งแบ่งแยกจากกันมิได้ แม้จำเลยที่ ๒ อุทธรณ์ฝ่ายเดียว ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ ย่อมมีอำนาจวินิจฉัยให้ผลถึงจำเลยที่ ๑ ได้ด้วย

สแกน QR code
เพื่อดูย่อคำพิพากษาศาลฎีกานี้

คำพิพากษาฎีกาประชุมใหญ่

WWW.SUPREMECOURT.OR.TH

แม้ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ วินิจฉัยว่า ที่ดินที่ผู้ร้องนำซื้อเป็นแนวลำห้วย
สาธารณประโยชน์ตามสัญญาประนีประนอมยอมความ ซึ่งคำสั่ง
ศาลชั้นต้นชอบแล้ว ในชั้นบังคับคดีมีการรังวัดทำแผนที่ที่ดิน
เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค ๒ เห็นว่า การนำซื้อตามสัญญาประนีประนอม
ไม่ถูกต้อง ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ ย่อมมีอำนาจวินิจฉัยโดยถือแนวเขต
ที่รังวัดที่ถูกต้องได้ ไม่เป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำ
ตามมาตรา ๑๔๔ (๕)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๙๘๐/๒๕๖๖
(ประชุมใหญ่)

นาย ภ. กับพวก
นาย ก. กับพวก

โจทก์
จำเลย

ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๔

เมื่อผู้ร้องและผู้คัดค้านทั้งสองทำสัญญาประนีประนอมยอมความโดยตกลงกันว่าหากการรังวัดที่ดิน
โฉนดเลขที่ ๓๓๙๕ และที่ดินโฉนดเลขที่ ๙๗๕๐ ของเจ้าพนักงานที่ดินมีเนื้อที่นอกเหนือที่ดินทั้งสองแปลง
ฝ่ายผู้คัดค้านจะไม่ข้องเกี่ยวกับที่ดินส่วนที่เกินและให้ตกเป็นสิทธิของผู้ร้อง ถ้าการรังวัดทับสู่สวนผู้ร้อง
ให้เลื่อนแนวเขตห่างจากสุสานไปรัศมี ๑๐ เมตร สำหรับการรังวัดที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๓๙๕ ให้วัดจากหมุด
ด้านลำห้วยเข้ามา ดังนี้ ประเด็นพิพาทแห่งคดีมีเพียงว่า ที่ดินทั้งสองแปลงข้างต้นมีเนื้อที่เกินกว่าที่ตกลงกัน
หรือไม่ แม้คู่ความจะได้เถียงกันว่าหมุดลำห้วยที่เป็นจุดรังวัดอยู่ที่ใดกันแน่ เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค ๒ เห็นว่า
แนวลำห้วยสาธารณประโยชน์ที่ผู้ร้องนำซื้อตามรูปแผนที่ในสัญญาประนีประนอมยอมความไม่ถูกต้อง
ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ ย่อมมีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดคดีโดยถือแนวเขตรังวัดที่ถูกต้องได้ อันเป็นคำสั่งเกี่ยวกับการ
บังคับคดีตามคำพิพากษามาตรา ๒๗๑ แห่ง ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๔ (๕) หาเป็นการดำเนินกระบวนการ
พิจารณาซ้ำตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๔ ไม่

สแกน QR code
เพื่อดูย่อยาวคำพิพากษาศาลฎีกานี้

คำพิพากษาฎีกาประชุมใหญ่

WWW.SUPREMECOURT.OR.TH

คดีเดิมศาลชั้นต้นยกฟ้องโจทก์ด้วยเหตุว่าโจทก์บอกกล่าวแก่จำเลยผู้ค้าประกันเกินกว่า ๖๐ วันนับแต่ลูกหนี้ผิดนัด โดยยังไม่ได้วินิจฉัยชี้ขาดว่าจำเลยผิดสัญญาการค้าประกันหรือไม่ เมื่อโจทก์บอกกล่าวแก่จำเลยและฟ้องใหม่ขอให้จำเลยรับผิดชอบตามสัญญาการค้าประกัน ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๓๕๔/๒๕๖๖
(ประชุมใหญ่)

ธนาकर ท.
นาย อ.

โจทก์
จำเลย

ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘

คดีเดิมศาลชั้นต้นยกฟ้องโจทก์ด้วยเหตุว่าโจทก์บอกกล่าวแก่จำเลยซึ่งเป็นผู้ค้าประกันเกินกว่าหกสิบวันนับแต่ผู้ซื้อผิดนัด โดยยังไม่ได้วินิจฉัยชี้ขาดว่าจำเลยผิดสัญญาการค้าประกันหรือไม่ และต้องรับผิดชอบตามสัญญาการค้าประกันเพียงใด ประเด็นดังกล่าวจึงยังไม่ได้มีการวินิจฉัยถึงที่สุด เมื่อโจทก์บอกกล่าวแก่จำเลยและฟ้องใหม่เป็นคดีนี้ขอให้จำเลยรับผิดชอบตามสัญญาการค้าประกัน จึงไม่เป็นการรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันกับในคดีเดิม ฟ้องโจทก์จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ

สแกน QR code
เพื่อดูย่อยาวคำพิพากษาศาลฎีกานี้

คำพิพากษาศาลฎีกาประชุมใหญ่

WWW.SUPREMECOURT.OR.TH

ผู้ร้องซึ่งรับโอนสิทธิเรียกร้องในฐานะเจ้าหนี้มีประกันยื่นคำร้องขอรับชำระหนี้
บุริมสิทธิจำนองเหนือหลักประกันและศาลมีคำสั่งยกคำร้อง การที่ผู้ร้อง
มายื่นคำร้องคดีนี้ขอให้มีคำสั่งว่าผู้ร้องมีบุริมสิทธิจำนองเหนือหลักประกัน
ในต้นเงินจำนองพร้อมดอกเบี้ยและให้ผู้ร้องได้รับเงินจากการขายทอดตลาด
ทรัพย์สินจำนอง คำร้องของผู้ร้องไม่เป็นคำร้องซ้ำกับคดีเดิม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๒๕/๒๕๖๖
(ประชุมใหญ่)

ธนาคาร ก.	โจทก์
บริษัทบริหารสินทรัพย์ ส.	ผู้ร้อง
เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์	ผู้คัดค้าน
บริษัท ต. กับพวก	จำเลย

ป.พ.พ. มาตรา ๗๔๕

ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘, ๓๒๔

พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. ๒๔๘๓ มาตรา ๙๕, ๙๖ (๓)

ผู้ร้องซึ่งเป็นผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องในฐานะเจ้าหนี้มีประกันมาจากเจ้าหนี้ ซึ่งได้เคยนำหนี้
มีประกันดังกล่าวมายื่นคำขอรับชำระหนี้ ตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. ๒๔๘๓ มาตรา ๙๖ (๓)
และศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งยกคำขอรับชำระหนี้ จะยื่นคำร้องเพื่อขอให้ผู้คัดค้านยึดทรัพย์
หลักประกันและขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้ให้แก่ผู้ร้องตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. ๒๔๘๓
มาตรา ๙๕ ศาลล้มละลายกลางเห็นว่า การใช้สิทธิเพื่อให้ผู้คัดค้านดำเนินการยึดและขายทอดตลาดนำเงิน
มาชำระหนี้แก่ผู้ร้องในฐานะเจ้าหนี้มีประกัน ผู้ร้องไม่อาจดำเนินการได้เพราะผู้ร้องได้รับโอนสิทธิมาจาก
เจ้าหนี้ ซึ่งเป็นเจ้าหนี้เดิมที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งยกคำขอรับชำระหนี้ ส่วนคำร้องของผู้ร้องคดีนี้
มีประเด็นว่า ผู้ร้องซึ่งเป็นเจ้าหนี้จำนองมีสิทธิที่จะได้รับเงินจากการขายทอดตลาดทรัพย์สินจำนอง
ที่ผู้คัดค้านยึดไว้ในคดีนี้ ตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๓๒๔ หรือไม่ คำร้องในคดีนี้มีประเด็นแห่งคดีแตกต่าง
กับคำร้องในคดีเดิม คำร้องของผู้ร้องคดีนี้จึงไม่เป็นคำร้องซ้ำกับคดีดังกล่าว เนื่องจากผู้ร้องยื่นคำร้อง
เพื่อขอให้ใช้สิทธิในฐานะเจ้าหนี้มีบุริมสิทธิจำนองที่ผู้คัดค้านได้ยึดไว้จากการขายทอดตลาดทรัพย์สิน
การใช้สิทธิของผู้ร้องจึงเป็นการใช้สิทธิที่ผู้ร้องมีตาม ป.พ.พ. มาตรา ๗๔๕ และ ป.วิ.พ. มาตรา ๓๒๔
ผู้ร้องจึงมีสิทธิยื่นคำร้องเพื่อขอให้ศาลบังคับตามสิทธิในทางแห่งของผู้ร้องได้ในกรณีที่ผู้คัดค้านทำการ
ขายทอดตลาดทรัพย์สินจำนองไปโดยปลอดจำนอง การที่ศาลล่างทั้งสองยกคำร้องของผู้ร้องด้วยเหตุว่า
เป็นการยื่นคำร้องซ้ำกับคดีเดิมจึงไม่ถูกต้อง

สแกน QR code
เพื่อดูย่อยาวคำพิพากษาศาลฎีกานี้

คำพิพากษาฎีกาประชุมใหญ่

WWW.SUPREMECOURT.OR.TH

การลดโทษต้องคำนวณเฉพาะในส่วนของโทษที่จะลดก่อน
แล้วนำไปหักจากโทษที่ศาลกำหนดมาตั้งแต่ต้นตาม ป.อ. มาตรา ๕๔
และการเพิ่มโทษหรือลดโทษเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับ
ความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยให้เป็นคุณแก่จำเลยได้
ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๐๒/๒๕๖๗
(ประชุมใหญ่)

พนักงานอัยการจังหวัดกระบี่
นาย ว.

โจทก์
จำเลย

ป.อ. มาตรา ๕๔

ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง, ๒๒๕

ตามบทบัญญัติ ป.อ. มาตรา ๕๔ ในการคำนวณการเพิ่มโทษหรือลดโทษที่จะลง ให้ศาลตั้งกำหนดโทษที่จะลงแก่จำเลยเสียก่อนแล้วจึงเพิ่มหรือลด ดังนั้น การลดโทษจึงต้องคำนวณเฉพาะในส่วนของโทษที่จะลดก่อน แล้วนำไปหักจากโทษที่ศาลกำหนดมาตั้งแต่ต้นตามบทบัญญัติข้างต้น สำหรับฐานกระทำความผิดอายุยังไม่เกินสิบห้าปี จำคุกกระหังละ ๔ ปี ลดโทษให้กระหังละหนึ่งในสามคือ ๑ ปี ๔ เดือน เมื่อนำไปหักจากโทษที่ศาลกำหนด คงจำคุกกระหังละ ๒ ปี ๘ เดือน ฐานพบบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร จำคุกกระหังละ ๑ ปี ลดโทษให้กระหังละหนึ่งในสามคือ ๔ เดือน เมื่อนำไปหักจากโทษที่ศาลกำหนด คงจำคุกกระหังละ ๘ เดือน ฐานพบบุคคลอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจาร จำคุกกระหังละ ๕ ปี ลดโทษให้กระหังละหนึ่งในสามคือ ๑ ปี ๘ เดือน เมื่อนำไปหักจากโทษที่ศาลกำหนด คงจำคุกกระหังละ ๓ ปี ๔ เดือน และฐานพบบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์เต็มใจไปด้วย จำคุกกระหังละ ๒ ปี ลดโทษให้กระหังละหนึ่งในสามคือ ๘ เดือน เมื่อนำไปหักจากโทษที่ศาลกำหนด คงจำคุกกระหังละ ๑ ปี ๔ เดือน ปัญหาข้อนี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยไม่ยกขึ้นฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยให้เป็นคุณแก่จำเลยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕

สแกน QR code
เพื่อดูย่อยาวคำพิพากษาศาลฎีกานี้

คำพิพากษาศาลฎีกาประชุมใหญ่

WWW.SUPREMECOURT.OR.TH

คำว่า “หนังสือพิมพ์” ตาม ป.อ. มาตรา ๓๓๒ มิได้จำกัดอยู่แต่เฉพาะหนังสือพิมพ์ที่พิมพ์ขึ้นโดยใช้กระดาษ แต่ยังมีความหมายรวมถึงข้อมูลข่าวสารเป็นตัวหนังสือที่ประชาชนทั่วไปสามารถอ่านเข้าใจได้ซึ่งเผยแพร่อยู่ในระบบคอมพิวเตอร์ด้วย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๗๖/๒๕๖๗
(ประชุมใหญ่)

นางสาว ณ.
นาย ท.

โจทก์
จำเลย

ป.อ. มาตรา ๓๓๒

ป.อ. มาตรา ๓๓๒ (๒) เป็นบทกฎหมายที่ให้อำนาจศาลใช้ดุลพินิจสั่งให้โฆษณาคำพิพากษาในหนังสือพิมพ์ได้เองตามความเหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดี ไม่ว่าโจทก์จะมีคำขอหรือไม่ และคำว่า “หนังสือพิมพ์” ย่อมปริวรรตไปตามยุคสมัย มิได้จำกัดอยู่แต่เฉพาะหนังสือพิมพ์ที่พิมพ์ขึ้นโดยใช้กระดาษ แต่ยังมีความหมายรวมถึงข้อมูลข่าวสารเป็นตัวหนังสือที่ประชาชนทั่วไปสามารถอ่านเข้าใจได้ซึ่งเผยแพร่อยู่ในระบบคอมพิวเตอร์ด้วย คดีนี้จำเลยกระทำความผิดด้วยการเผยแพร่ภาพเคลื่อนไหวและข้อความเสี่ยงเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ผ่านทางเว็บไซต์ยูทูบและเฟซบุ๊กซึ่งเป็นแพลตฟอร์มที่ประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลที่จำเลยเผยแพร่ได้เป็นจำนวนมาก และอาจมีการเผยแพร่ซ้ำหรือเผยแพร่ต่อไปอีกอย่างกว้างขวาง การเยียวยาความเสียหายแก่โจทก์ตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย จึงต้องให้ประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลที่ถูกต้องเกี่ยวกับการหมิ่นประมาทที่ศาลพิพากษาลงโทษจำเลย เพื่อให้ชื่อเสียงของโจทก์กลับคืนดีด้วยการเผยแพร่คำพิพากษาโดยย่อผ่านทางเว็บไซต์ข่าวออนไลน์อีกช่องทางหนึ่งด้วย จึงเห็นสมควรให้จำเลยโฆษณาคำพิพากษาโดยย่อในหนังสือพิมพ์ที่แพร่หลาย ๒ ฉบับ เป็นเวลา ๓ วัน ติดต่อกันกับให้จำเลยโฆษณาคำพิพากษาโดยย่อผ่านทางเว็บไซต์ข่าวออนไลน์ที่แพร่หลายอีก ๒ เว็บไซต์ด้วย โดยให้จำเลยเป็นผู้ชำระค่าโฆษณา

สแกน QR code
เพื่อดูย่อคำพิพากษาศาลฎีกานี้

คำพิพากษาฎีกาประชุมใหญ่

WWW.SUPREMECOURT.OR.TH

โทษจำคุกไม่เกินหกเดือน ตาม ป.อ. มาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง (๒)
หมายถึงโทษจำคุกก่อนบวกโทษ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๑๕/๒๕๖๗
(ประชุมใหญ่)

พนักงานอัยการจังหวัดกาญจนบุรี

นาง ร. กับพวก

นาย จ. กับพวก

โจทก์

โจทก์ร่วม

จำเลย

ป.อ. มาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง (๒)

ตาม ป.อ. มาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง (๒) ต้องพิจารณาโทษจำคุกในความผิดที่ได้กระทำในคดีนั้น ๆ ว่าต้องคำพิพากษาให้จำคุกเกินหกเดือนหรือไม่ หมายถึงโทษจำคุกสุทธิก่อนบวกโทษที่รอการลงโทษ ในคดีอื่น ดังนั้น เมื่อคดีก่อนศาลลงโทษจำเลยที่ ๕ ให้จำคุกไม่เกิน ๖ เดือน จึงอยู่ในเงื่อนไขหลักเกณฑ์ ที่จะรอการลงโทษจำคุกตาม ป.อ. มาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง (๒)

สแกน QR code

เพื่อดูย่อคำพิพากษาศาลฎีกานี้

คำพิพากษาศาลฎีกาประชุมใหญ่

WWW.SUPREMECOURT.ORG.TH

คดีถึงที่สุดแล้ว ผู้กระทำความผิดกำลังรับโทษอยู่ ซึ่งกฎหมายที่ใช้ในขณะ
กระทำความผิดบัญญัติแยกการกระทำเป็นคนละฐานความผิดก็ดี หรือ
การเพิ่มโทษก็ดี แตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด
อยู่ในเกณฑ์ที่ศาลจะกำหนดโทษใหม่ตาม ป.อ.มาตรา ๓ (๑)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๖๐๔/๒๕๖๖
(ประชุมใหญ่)

พนักงานอัยการจังหวัดพิจิตร
นาย พ.

โจทก์
จำเลย

ป.อ. มาตรา ๓ (๑), ๑๗, ๔๖

ป.ย.ส. มาตรา ๑, ๔๐, ๑๔๕ วรรคสอง (๑)

พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๖๒ มาตรา ๔๗

พ.ร.บ.ให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๖๔ มาตรา ๔

การปรับบทลงโทษฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และฐานพยายามจำหน่าย
เมทแอมเฟตามีนเป็นหลายกรรมและการเพิ่มโทษกึ่งหนึ่งตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๖๒
มาตรา ๔๗ นั้น เนื่องจากได้มี พ.ร.บ.ให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๖๔ ออกใช้บังคับ โดยใน
มาตรา ๔ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๖๒ และ พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปราม
ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ รวมทั้งแก้ไขเพิ่มเติมทุกฉบับ และให้ใช้ประมวลกฎหมาย
ยาเสพติดท้ายพระราชบัญญัติดังกล่าวแทนซึ่งตาม ป.ย.ส. มาตรา ๑ ได้มีข้อความว่า "จำหน่าย"
ให้หมายความรวมถึงมีไว้เพื่อจำหน่ายด้วย ดังนั้น การมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย
การจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนและการพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนทั้งหมดหรือแต่บางส่วนก็ตาม
จึงเป็นความผิดอย่างเดียวกันคือจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน แตกต่างจากกฎหมายเดิมที่ใช้ในขณะกระทำ
ความผิดซึ่งแยกเป็นคนละฐานความผิด ดังนั้น การปรับบทลงโทษฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครอง
เพื่อจำหน่าย และฐานพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนเป็นหลายกรรม จึงหนักกว่าโทษที่กำหนด
ตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง ซึ่งลงโทษจำคุกฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนเพื่อการค้า ตาม
ป.ย.ส. มาตรา ๔๐, ๑๔๕ วรรคสอง (๑) เพียงกรรมเดียว จึงอยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะกำหนดโทษ
ให้จำเลยใหม่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓ (๑) สำหรับบทบัญญัติเรื่องการเพิ่มโทษกึ่งหนึ่งตาม

พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๖๒ มาตรา ๔๗ ได้ถูกยกเลิกไปแล้ว ส่วนประมวลกฎหมายยาเสพติด ซึ่งเป็น
กฎหมายที่บัญญัติในภายหลังไม่มีบทบัญญัติให้เพิ่มโทษได้เช่นเดิมอีก ดังนั้น ศาลจึงไม่อาจเพิ่มโทษทั้ง
ตามกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดที่ถูกยกเลิกไปแล้ว และตามกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการ
กระทำความผิดได้ การเพิ่มโทษกึ่งหนึ่งจึงหนักกว่าโทษที่กำหนดตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง จึงอยู่
ในหลักเกณฑ์ที่จะกำหนดโทษให้จำเลยใหม่ตาม ป.อ. มาตรา ๓ (๑) เช่นกัน แต่อย่างไรก็ตามเมื่อ ป.อ.
มาตรา ๑๗ บัญญัติว่า บทบัญญัติที่ใช้แก่ความผิดทั่วไปในประมวลกฎหมายอาญาให้นำไปใช้ในกรณีแห่ง
ความผิดตามกฎหมายอื่นด้วย ดังนั้น แม้กฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษอันเป็นกฎหมายอื่น
ที่ไม่ใช่กฎหมายในประมวลกฎหมายอาญาไม่ได้บัญญัติเรื่องเพิ่มโทษเพราะกระทำความผิดอีกไว้
ก็มิได้หมายความว่า ศาลไม่อาจเพิ่มโทษตามบทบัญญัติที่ใช้แก่ความผิดทั่วไปในประมวลกฎหมายอาญา
เมื่อจำเลยกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดอีกโดยไม่เจตนา และโจทก์ได้ขอเพิ่มโทษจำเลยตามกฎหมาย
ที่ใช้ในขณะกระทำความผิด มาตรา ๔๗ ไว้แล้ว ย่อมถือได้ว่าโจทก์มีความประสงค์ที่จะขอเพิ่มโทษฐาน
ไม่เจตนาและได้กล่าวในคำฟ้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๔ วรรคหนึ่ง แล้วด้วย ศาลย่อมมีอำนาจเพิ่มโทษ
จำเลยหนึ่งในสามตาม ป.อ. มาตรา ๔๖ ที่เป็นบททั่วไปได้

สแกน QR code
เพื่อดูย่อยาวคำพิพากษาศาลฎีกานี้

คำพิพากษาศาลฎีกาประชุมใหญ่

WWW.SUPREMECOURT.OR.TH

ความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณากับความผิดฐานนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามก และข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ตาม ป.อ. มาตรา ๙๑

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๔๐๓/๒๕๖๖
(ประชุมใหญ่)

พนักงานอัยการจังหวัดพัทลุง
นางสาว ส.
นาย น.

โจทก์
ผู้ร้อง
จำเลย

ป.อ. มาตรา ๙๑, ๓๒๘

พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๔ (๔)

การกระทำของจำเลยที่เป็นผู้เผยแพร่คลิปวิดีโอในขณะที่มีเพศสัมพันธ์กับผู้เสียหายในเครือข่ายทวิตเตอร์นั้น แม้จำเลยจะลงมือกระทำความผิดเพียงครั้งเดียว แต่ความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาตาม ป.อ. มาตรา ๓๒๘ กับความผิดฐานนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๔ (๔) มีวัตถุประสงค์ที่กฎหมายมุ่งคุ้มครองแตกต่างกัน โดยความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณามุ่งคุ้มครองชื่อเสียงของผู้เสียหาย ส่วนความผิดฐานนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้นั้น มุ่งคุ้มครองสังคมเป็นสำคัญ ดังนั้นการกระทำของจำเลยนอกจากทำให้ผู้เสียหายเสียชื่อเสียงแล้วยังก่อให้เกิดความเสียหายต่อสังคม กระทบต่อความสงบสุขและศีลธรรมอันดีของประชาชน และความมั่นคงของรัฐ นอกจากนี้ความผิดทั้ง ๒ ฐานดังกล่าวมีองค์ประกอบของความผิดที่แตกต่างกัน สามารถแยกเจตนาของการกระทำความผิดออกจากกันได้อย่างชัดเจน การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดสองกรรมต่างกัน ต้องลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๙๑

สแกน QR code
เพื่อดูย่อคำพิพากษาศาลฎีกานี้

คำพิพากษาศาลฎีกาประชุมใหญ่

WWW.SUPREMECOURT.OR.TH

แม้จำเลยจะมีได้ยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกามาด้วยก็ตาม
แต่การที่ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้น
ตรวจฎีกาแล้วพิจารณาเห็นว่าปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลสูงสุด
จึงอนุญาตให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ถือเป็นดุลพินิจเด็ดขาด
ของผู้พิพากษาที่สั่งอนุญาตและต้องตามเจตนารมณ์แห่ง ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๑ แล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๑๘/๒๕๖๗
(ประชุมใหญ่)

พนักงานอัยการจังหวัดสงขลา
นาง ท. กับพวก
นาย ก.

โจทก์
โจทก์ร่วม
จำเลย

ป.วิ.พ. มาตรา ๒๒๔ วรรคสาม, ๒๕๒

ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕, ๒๑๖, ๒๒๑, ๒๒๓

แม้ ป.วิ.อ. ไม่ได้บัญญัติวิธีการขอให้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้น
อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงไว้โดยเฉพาะ จึงต้องนำบทบัญญัติตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๒๒๔ วรรคสาม
และมาตรา ๒๕๒ มาใช้บังคับตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕ เพียงเท่าที่พอจะใช้บังคับได้เท่านั้น เหตุผลที่ต้องให้ผู้ฎีกา
ยื่นคำร้องดังกล่าว ก็เพื่อให้ทราบถึงเจตนาของผู้ยื่นฎีกาว่าประสงค์ให้ผู้พิพากษาคณะใดพิจารณาอนุญาต
ให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง เพื่อที่ศาลที่รับคำร้องจะได้ส่งคำร้องพร้อมสำนวนความไปยังผู้พิพากษาดังกล่าว
พิจารณาและมีคำสั่งต่อไป การยื่นฎีกาในคดีอาญาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๖ วรรคสอง และมาตรา ๒๒๓
บัญญัติให้ยื่นต่อศาลชั้นต้น และให้เป็นหน้าที่ของศาลชั้นต้นตรวจฎีกาว่าควรจะรับส่งขึ้นไปยังศาลฎีกาหรือไม่
เมื่อผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นยังคงปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่ศาลชั้นต้นนั้น
จึงมีอำนาจตรวจฎีกา และเมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าข้อความที่ตัดสินนั้นเป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลสูงสุด
ก็ย่อมมีอำนาจสั่งอนุญาตให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงไปในคำฟ้องฎีกาเสียทีเดียวได้ โดยถือเป็น
ดุลพินิจเด็ดขาดของผู้พิพากษาที่สั่งอนุญาต ดังนั้น แม้จำเลยจะมีได้ยื่นคำร้องเพื่อขอให้ศาลสั่งอนุญาตให้ฎีกา
ในปัญหาข้อเท็จจริงมาด้วยก็ตาม แต่ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นเห็นว่า
ข้อความที่ตัดสินนั้นเป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลสูงสุดและอนุญาตให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง
จึงรับฎีกาของจำเลยไว้ เป็นกรณีที่ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้น
ใช้ดุลพินิจอนุญาตให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงต้องตามเจตนารมณ์แห่ง ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๑ แล้ว

สแกน QR code
เพื่อดูย่อยาวคำพิพากษาศาลฎีกานี้

คำพิพากษาศาลฎีกาประชุมใหญ่

WWW.SUPREMECOURT.ORG.TH

คำสันทมทดแทนที่ผู้เสียหายจะยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้แก่ตน

ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๔๔/๑ ไม่จำเป็นต้องเป็นความเสียหายที่เกิดจาก

การกระทำความผิดที่พนักงานอัยการโจทก์ได้ฟ้องเท่านั้น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๙๔๓/๒๕๖๖
(ประชุมใหญ่)

พนักงานอัยการจังหวัดนราธิวาส โจทก์
นาย ม. โจทก์ร่วม
นาย ด. กับพวก จำเลย

ป.วิ.อ. มาตรา ๔๔/๑

รณนธ์ของโจทก์ร่วมได้รับความเสียหายเกิดจากการกระทำในเหตุการณ์หรือกรรมเดียวกับความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนที่พนักงานอัยการโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองถือเป็นการกระทำละเมิดในเหตุการณ์หรือกรรมเดียวกัน คดีนี้โจทก์ร่วมใช้สิทธิยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองชดใช้คำสันทมทดแทนในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๔๔/๑ ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่มีเจตนารมณ์จะช่วยให้ผู้ที่ได้รับความเสียหายในทางแพ่งได้รับความสะดวกรวดเร็วในการได้รับชดใช้คำสันทมทดแทนและไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีแพ่งเป็นอีกคดีหนึ่ง ทั้งคดีแพ่งและคดีอาญาจะได้เสร็จสิ้นไปในคราวเดียวกัน โดยให้ผู้ได้รับความเสียหายยื่นคำร้องเข้ามาในคดีอาญาดังนี้ แม้พนักงานอัยการโจทก์จะไม่ได้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์มาด้วย แต่โจทก์ร่วมก็ได้ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันใช้คำสันทมทดแทนเป็นค่าซ่อมรถยนต์ ๑๕,๐๐๐ บาท คำร้องของโจทก์ร่วมดังกล่าวแสดงโดยแจ้งชัดถึงความเสียหายของรณนธ์โจทก์ร่วมที่ได้รับอันเนื่องมาจากการกระทำในเหตุการณ์หรือกรรมเดียวกับความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และไม่ขัดหรือแย้งกับคำฟ้องในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ ทั้ง ป.วิ.อ. มาตรา ๔๔/๑ ก็บัญญัติเพียงว่า ในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ ถ้าผู้เสียหายมีสิทธิที่จะเรียกเอาคำสันทมทดแทนอันเนื่องมาจากการกระทำความผิดของจำเลย ผู้เสียหายจะยื่นคำร้องต่อศาลที่พิจารณาคดีอาญาให้บังคับจำเลยชดใช้คำสันทมทดแทนแก่ตนก็ได้ ไม่ได้บัญญัติถึงขนาดเป็นเงินไข่ว่า ผู้เสียหายจะยื่นคำร้องต่อศาลที่พิจารณาคดีอาญาได้เฉพาะคำสันทมทดแทนในความผิดที่พนักงานอัยการโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษเท่านั้น ดังนี้ แม้พนักงานอัยการโจทก์จะไม่ได้ฟ้องขอให้ลงโทษในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ โจทก์ร่วมก็มีสิทธิยื่นคำร้องขอเรียกค่าซ่อมรถยนต์เข้ามาในคดีอาญานี้ได้ ที่ศาลล่างทั้งสองกำหนดคำสันทมทดแทนให้จำเลยทั้งสองร่วมกันรับผิดชอบใช้ค่าซ่อมรถยนต์แก่โจทก์ร่วมมานั้นชอบแล้ว

สแกน QR code
เพื่อย่อยยาวคำพิพากษาศาลฎีกานี้

คำพิพากษาศาลฎีกาประชุมใหญ่

WWW.SUPREMECOURT.OR.TH

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตาม ป.อ. มาตรา ๑๗๕ และ ๑๗๗ โดยบรรยายฟ้องต่อเนื่องกัน แต่ในความผิดข้อหาเบิกความเท็จ ในการพิจารณาคดีอาญาต่อศาล โจทก์บรรยายฟ้องเพียงว่าคำเบิกความของจำเลยเป็นเท็จอย่างไรเท่านั้น แต่เมื่ออ่านคำฟ้องโดยรวมเข้าใจได้ว่าเป็นเรื่องเดียวกัน เป็นคำฟ้องที่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๘ (๕)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๐๕๔/๒๕๖๖
(ประชุมใหญ่)

นาย ร.
นาง ป.

โจทก์
จำเลย

ป.อ. มาตรา ๑๗๕, ๑๗๗ วรรคสอง
ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๘ (๕)

การที่โจทก์บรรยายฟ้องในความผิดข้อหาเอาความอันเป็นเท็จฟ้องผู้อื่นต่อศาลว่าจำเลยกระทำความผิดอาญาตาม ป.อ. มาตรา ๑๗๕ โดยกล่าวอ้างว่าจำเลยเอาความอันเป็นเท็จฟ้องโจทก์ต่อศาลว่าโจทก์กระทำความผิดอาญา และได้บรรยายฟ้องให้เห็นด้วยว่าความจริงเป็นประการใด แล้วต่อมาโจทก์ก็ได้บรรยายฟ้องต่อเนื่องเชื่อมโยงกับข้อหาเบิกความอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีอาญาต่อศาลตาม ป.อ. มาตรา ๑๗๗ วรรคสอง เช่นนี้ แม้โจทก์จะมีได้บรรยายฟ้องให้เห็นว่าความจริงเป็นประการใด แต่เมื่อได้อ่านคำฟ้องโดยรวมทั้งหมดแล้วก็เป็นที่เข้าใจได้ว่า ความจริงดังกล่าวเป็นเรื่องเดียวกันกับที่โจทก์บรรยายฟ้องให้เห็นว่าความจริงเป็นประการใดในข้อหาเอาความอันเป็นเท็จฟ้องผู้อื่นต่อศาลว่ากระทำความผิดอาญาตาม ป.อ. มาตรา ๑๗๕ ต่อมาเมื่อศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๑๗๕, ๑๗๗ วรรคสอง จำเลยยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้น หลังจากนั้นศาลอุทธรณ์ภาค ๔ มีคำพิพากษาว่าจำเลยกระทำความผิดดังกล่าว จำเลยยื่นฎีกา โดยมีได้ฎีกาว่าจำเลยไม่เข้าใจฟ้องของโจทก์ในข้อหาเบิกความอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีอาญาต่อศาลไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๘ (๕) เช่นนี้ จึงเป็นข้อบ่งชี้ว่าจำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี ทั้งจำเลยมิได้หลงต่อสู้อย่างใด ดังนั้น คำฟ้องโจทก์ในข้อหาเบิกความอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีอาญาต่อศาลตาม ป.อ. มาตรา ๑๗๗ จึงเป็นคำฟ้องที่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๘ (๕)

สแกน QR code
เพื่อดูย่อคำพิพากษาศาลฎีกานี้

คำพิพากษาศาลฎีกาประชุมใหญ่

WWW.SUPREMECOURT.OR.TH

ฟ้องขอให้ลงโทษฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยใช้อาวุธปืนยิง
โดยไม่ได้บรรยายฟ้องขอให้ลงโทษฐานยิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิดโดยใช้เหตุ
ในเมือง หมู่บ้าน หรือที่ชุมนุมชน ตาม ป.อ. มาตรา ๓๗๖ ศาลจะลงโทษ
จำเลยในความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๓๗๖ ไม่ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๔๖๑/๒๕๖๔
(ประชุมใหญ่)

พนักงานอัยการจังหวัดสมุทรสงคราม โจทก์
นาย ธ. จำเลย

ป.อ. มาตรา ๒๘๘, ๓๗๖

ป.วิ.อ. มาตรา ๑๔๒ วรรคหนึ่ง วรรคสี่ วรรคหก

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานพยายามฆ่าผู้อื่น ฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน และฐาน
พาอาวุธปืน ตาม ป.อ. มาตรา ๘๐, ๒๘๘, ๓๗๑ และ พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด
ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๗, ๘ ทวิ, ๗๒, ๗๒ ทวิ โดยโจทก์มีได้บรรยาย
ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานยิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิดโดยใช้เหตุ ในเมือง หมู่บ้าน หรือที่ชุมนุมชน ตาม ป.อ.
มาตรา ๓๗๖ ด้วย จึงถือไม่ได้ว่าโจทก์ประสงค์ที่จะให้ลงโทษจำเลยตามบทมาตราดังกล่าว ทั้งการ
กระทำความผิดตามมาตรา ๓๗๖ ก็มีใช้การกระทำซึ่งรวมอยู่ในความผิดตามที่โจทก์ฟ้อง อันศาลจะ
ลงโทษจำเลยในการกระทำตามที่พิจารณาได้ความได้ดังที่บัญญัติไว้ใน ป.วิ.อ. มาตรา ๑๔๒ วรรคท้าย
ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๗ พิพากษาปรับบทลงโทษจำเลยตาม ป.อ. มาตรา ๓๗๖ เป็นการพิพากษาเกินคำขอ
หรือที่มีได้กล่าวในฟ้อง ต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๔๒ วรรคแรก อันเป็นการไม่ชอบ

สแกน QR code
เพื่อดูย่อยาวคำพิพากษาศาลฎีกานี้

คำพิพากษาศาลฎีกา

WWW.SUPREMECOURT.ORG.TH

คำขอท้ายฟ้องขอให้ลงโทษทั้งบทหนักตามกฎหมายเก่าที่ถูกยกเลิกไปแล้ว ซึ่งเกินอำนาจศาลแขวง และกฎหมายใหม่ในส่วนที่เป็นบทเบา ซึ่งอยู่ในอำนาจศาลแขวง ถือว่าโจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษบทหนักด้วย ศาลแขวงจึงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๗๓๓/๒๕๖๗ (ประชุมใหญ่)

นางสาว อ.
นาย ศ. กับพวก

โจทก์
จำเลย

ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๒ วรรคหนึ่ง วรรคสี่
พระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา ๑๗, ๒๕ (๕)
พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๔
พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘

การที่โจทก์ขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.๒๕๕๐ มาตรา ๑๔ ซึ่งถูกยกเลิกไปแล้ว และระบุขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ และมาตรา ๑๔ วรรคสอง ซึ่งเป็นบทเบา มีระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ทั้งยังเป็นกฎหมายที่บังคับใช้ในขณะกระทำความผิดด้วย และฟ้องโจทก์ก็ระบุข้อหาหรือฐานความผิดว่าร่วมกันฉ้อโกงและโดยทุจริต หรือหลอกลวงร่วมกันนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนหรือข้อมูลคอมพิวเตอร์ อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น โดยมีคำขอให้ลงโทษตาม มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๑) ที่แก้ไขใหม่ซึ่งเป็นบทหนักที่บัญญัติให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษสูงขึ้น ย่อมแสดงให้เห็นว่า โจทก์ประสงค์ขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ในข้อหาฉ้อโกง และความผิดคือ พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๔ วรรคสอง ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ เท่านั้น ประกอบกับ ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๒ วรรคหนึ่ง และวรรคสี่บัญญัติห้ามมิให้พิพากษาหรือสั่งเกินคำขอหรือที่มีได้กล่าวในฟ้อง ถ้าศาลเห็นว่า ข้อเท็จจริงบางข้อที่กล่าวในฟ้องและตามที่ปรากฏในทางพิจารณา ไม่ใช่เป็นเรื่องที่โจทก์ประสงค์ให้ลงโทษ

ห้ามมิให้ศาลลงโทษจำเลยในข้อเท็จจริงนั้น ๆ เช่นนี้ หากทางพิจารณาคดีมีความตามฟ้อง ศาลย่อมไม่อาจลงโทษจำเลยทั้งสี่ตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๔ และต้องถือว่าโจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.๒๕๕๐ มาตรา ๑๔ ซึ่งถูกยกเลิกไปแล้ว และ มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๑) ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๖๐ มาตรา ๘ ดังนั้น จึงไม่อาจถือว่าโจทก์มีคำขอท้ายฟ้องให้ลงโทษบทหนักตามบทบัญญัติดังกล่าวด้วย เมื่อความผิดฐานฉ้อโกงตาม ป.อ. มาตรา ๓๔๑ และความผิดฐานโดยทุจริต หรือโดยหลอกลวง นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ที่บิดเบือนหรือปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จโดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือผู้อื่น อันมิใช่ความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญา พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๔ วรรคสอง ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๖๐ มาตรา ๘ มีระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ จึงอยู่ในอำนาจที่ศาลชั้นต้นเป็นศาลแขวงจะพิจารณาพิพากษาคดีนี้ได้

สแกน QR code เพื่อดูย่อยาวคำพิพากษาศาลฎีกานี้

การยื่นอุทธรณ์ในภายหลังที่กฎหมายใหม่มีผลใช้บังคับแล้ว
จะต้องพิจารณาเสียก่อนว่าบทกำหนดโทษในส่วนใดที่เป็นคุณ
แล้วจึงใช้บทกำหนดโทษนั้นเป็นเกณฑ์พิจารณาว่าต้องห้ามอุทธรณ์
ในปัญหาข้อเท็จจริงหรือไม่ ตาม ป.อ. มาตรา ๓

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๓๐๒/๒๕๖๗
(ประชุมใหญ่)

พนักงานอัยการจังหวัดชุมพร
นาย ด.

โจทก์
จำเลย

ป.อ. มาตรา ๓

ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๓ ทวิ, ๑๙๔ วรรคสอง, ๒๒๕

ป.ยาเสพติด มาตรา ๙๐, ๑๐๔, ๑๐๗, ๑๔๔, ๑๖๒, ๑๖๔

พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕๗/๑ วรรคสอง

พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง, ๖๗

พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓

การพิจารณาว่าโจทก์จะอุทธรณ์คดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดได้หรือไม่ ต้องพิจารณาตาม
บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เป็นคุณแก่จำเลยตาม ป.อ. มาตรา ๓ โดยความผิดฐานเสพแอมเฟตามีน
ตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๗ ต้องด้วยบทกำหนดโทษตามมาตรา ๙๑
ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่ ๖ เดือน ถึง ๓ ปี หรือปรับตั้งแต่
๑๐,๐๐๐ บาท ถึง ๖๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ส่วน ป.ยาเสพติดซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ภายหลังการ
กระทำความผิดได้บัญญัติความผิดไว้ในมาตรา ๑๐๔ ต้องด้วยบทกำหนดโทษตามมาตรา ๑๖๒
มีระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๑ ปี หรือปรับไม่เกิน ๒๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ บทกำหนดโทษ
ตาม ป.ยาเสพติด มาตรา ๑๖๒ จึงเป็นคุณแก่จำเลยมากกว่า เมื่อความผิดฐานเป็นผู้ขายซึ่งเสพ
แอมเฟตามีนตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕๗/๑ วรรคสอง ต้องระวางโทษสูง
กว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายด้วยยาเสพติดให้โทษอีกหนึ่งในสาม ดังนั้น บทกำหนดโทษของความผิดฐาน
เป็นผู้ขายซึ่งเสพแอมเฟตามีนตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕๗/๑ วรรคสอง ประกอบ
ป.ยาเสพติด มาตรา ๑๖๒ จึงมีระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๑ ปี ๔ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๒๖,๖๖๖.๖๖ บาท

-๒-

หรือทั้งจำทั้งปรับ กรณีจึงต้องใช้บทบัญญัติตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕๗/๑
วรรคสองประกอบ ป.ยาเสพติด มาตรา ๑๖๒ มาพิจารณาว่าต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง
หรือไม่ เมื่อคดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยในความผิดฐานเป็นผู้ขายซึ่งเสพแอมเฟตามีน
แต่รอการลงโทษไว้ โจทก์จึงต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๓ ทวิ
การที่โจทก์อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงขอให้ไม่รอการลงโทษ แล้วศาลอุทธรณ์รับวินิจฉัยให้
และพิพากษาในความผิดฐานนี้มาขึ้นเป็นการไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่ง ป.วิ.อ. อันว่าด้วยอุทธรณ์
คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ในความผิดฐานเป็นผู้ขายซึ่งเสพแอมเฟตามีนเฉพาะที่วินิจฉัยตามอุทธรณ์
ของโจทก์แล้วแต่ส่วนที่ศาลอุทธรณ์ใช้อำนาจตามกฎหมายกำหนดโทษจำเลยใหม่จึงไม่ชอบ

สแกน QR code
เพื่อดูย่อยาวคำพิพากษาศาลฎีกานี้

คำพิพากษาฎีกาประชุมใหญ่

WWW.SUPREMECOURT.OR.TH

เมื่อจำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งโดยยอมรับค่าเสียหายเป็นจำนวนเงินตามฟ้อง
ข้อเท็จจริงยอมรับฟังเป็นยุติตามที่จำเลยให้การไว้
ทั้งมิใช่ปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน
ศาลฎีกาจึงไม่มีอำนาจหยิบยกเรื่องค่าเสียหายขึ้นวินิจฉัยเองได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๐๐๙/๒๕๖๗
(ประชุมใหญ่)

พนักงานอัยการจังหวัดลำปาง
นาย ส.

โจทก์
จำเลย

ป.วิ.พ. มาตรา ๘๔ (๓) , ๒๒๕ วรรคสอง
ป.วิ.อ. มาตรา ๔๐

เมื่อจำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งโดยยอมรับค่าเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติที่ถูกทำลาย
เป็นจำนวนเงินตามฟ้อง ข้อเท็จจริงยอมรับฟังเป็นยุติตามที่จำเลยให้การไว้ จึงไม่มีประเด็นที่คู่ความต้องนำสืบ
และศาลชั้นต้นต้องวินิจฉัยว่าค่าเสียหายมีเพียงใดอีก ทั้งมิใช่เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบ
เรียบร้อยของประชาชนแต่เป็นปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาจึงไม่มีอำนาจหยิบยกเรื่องค่าเสียหายขึ้นวินิจฉัยเองได้

สแกน QR code
เพื่อดูย่อยาวคำพิพากษาศาลฎีกานี้

คำพิพากษาศาลฎีกาประชุมใหญ่

WWW.SUPREMECOURT.OR.TH

เมื่อคดีส่วนอาญาขึ้นสู่การพิจารณาของศาลฎีกาแล้ว
แม้ศาลฎีกายกฎีกาคดีส่วนอาญาด้วยเหตุว่าโจทก์ร่วมไม่มีสิทธิฎีกาคดีส่วนอาญา
เพราะผู้ตายมีส่วนประมาทจึงไม่ใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัย
ศาลฎีกาก็ยังคงมีอำนาจพิจารณาคดีส่วนแพ่งได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๒๔/๒๕๖๘
(ประชุมใหญ่)

พนักงานอัยการจังหวัดน่าน
นาง น.
นาย ภ.

โจทก์
โจทก์ร่วม
จำเลย

ป.วิ.อ. มาตรา ๒ (๔), ๕ (๒), ๓๐, ๔๔/๑

แม้คดีส่วนอาญาโจทก์ร่วมไม่อาจใช้สิทธิฎีกาได้เพราะมิใช่คู่ความ เนื่องจากผู้ตายมีส่วนประมาท จึงไม่ใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัยสำหรับความผิดข้อหากระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย โจทก์ร่วมซึ่งเป็นภริยาของผู้ตายย่อมไม่มีอำนาจจัดการแทนผู้ตายได้และไม่มีอำนาจเข้าร่วมเป็นโจทก์ กับพนักงานอัยการตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒ (๔) มาตรา ๕ (๒) และมาตรา ๓๐ แต่คดีนี้เมื่อโจทก์ร่วมยื่นฎีกา และยื่นคำร้องขอให้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหา ข้อเท็จจริง ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้โจทก์ร่วมฎีกาในปัญหา ข้อเท็จจริงในส่วนคดีอาญา และมีคำสั่งรับฎีกาของโจทก์ร่วมซึ่งเป็นการสั่งแทนศาลฎีกาและศาลฎีกา มีคำวินิจฉัยและคำสั่งในคดีส่วนอาญาแล้ว กรณีจึงถือว่าคดีส่วนอาญาขึ้นสู่การพิจารณาของศาลฎีกาแล้ว ศาลฎีกาจึงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีส่วนแพ่ง โดยเห็นว่า แม้ผู้ตายไม่ใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัย แต่โจทก์ร่วม ซึ่งเป็นภริยาของผู้ตายเป็นผู้เสียหายในทางแพ่งยังคงมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๔๔/๑

สแกน QR code
เพื่อดูย่อยาวคำพิพากษาศาลฎีกานี้

คำพิพากษาฎีกาประชุมใหญ่

WWW.SUPREMECOURT.OR.TH

รถยนต์ที่จำเลยใช้ในการพาคนต่างด้าวหลบหนี ถือเป็นทรัพย์สินที่ใช้
ในการกระทำความผิดโดยตรง อันควรริบตาม ป.อ. มาตรา ๓๓ (๑)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๑๙/๒๕๖๘
(ประชุมใหญ่)

พนักงานอัยการจังหวัดเชียงราย
นาง อ.

โจทก์
จำเลย

ป.อ. มาตรา ๑๘ (๕), ๓๓ (๑)
พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๖๔ วรรคหนึ่ง

การที่จำเลยใช้รถยนต์เก๋งของกลางไปจอดรอบนดอยผาหมี ซึ่งเป็นภูเขาและเป็นแนวชายแดน
ของราชอาณาจักรไทยกับสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา แล้วรับคนต่างด้าวที่เพิ่งเดินลัดเลาะมาจากภูเขา
ฝั่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา ผ่านช่องทางธรรมชาติเข้ามาในราชอาณาจักรไทย หลบหนีไปทันที
แสดงให้เห็นถึงการติดต่อดัดหมายวางแผนกันกับคนต่างด้าวไว้เป็นอย่างดีมาก่อน โดยจำเลยไปรอคอย
และใช้รถยนต์เก๋งในการพาคนต่างด้าวหลบหนีเพื่อให้เกิดความสะดวกในการกระทำความผิด ทำให้การลักลอบ
นำพาคนต่างด้าวหลบหนีมีความแนบเนียนเสมือนเป็นการโดยสารรถยนต์ทั่วไป เพื่อให้พ้นการจับกุม
พฤติการณ์ในการใช้รถยนต์เก๋งของกลางของจำเลยในขณะกระทำความผิดตามฟ้องจึงไม่ใช่เป็นเพียง
ใช้เป็นพาหนะโดยสารโดยทั่วไป หากแต่เป็นการใช้ในการกระทำความผิดโดยตรง อันควรริบตาม ป.อ.
มาตรา ๓๓ (๑) เพื่อไม่ให้จำเลยมีโอกาใช้ทรัพย์สินในการกระทำความผิดเช่นเดียวกันนั้นได้อีก และเพื่อไม่ให้
เป็นเยี่ยงอย่างแก่ผู้ที่คิดกระทำความผิดเช่นเดียวกันนี้

สแกน QR code
เพื่อดูย่อคำพิพากษาศาลฎีกานี้

คำพิพากษาศาลฎีกาประชุมใหญ่

WWW.SUPREMECOURT.OR.TH

จำเลยตั้งเอาสลากกินแบ่งรัฐบาลที่ยังไม่ได้ตรวจไปจากมือของโจทก์ร่วม โดยไม่ได้รับอนุญาต โจทก์ร่วมก็ยินยอมปล่อยให้จำเลยนำสลากกินแบ่งรัฐบาลของตนไปตรวจได้ โดยจำเลยไม่ได้หลบหนี จึงเป็นการเอาไปโดยถือวิสาสะเท่านั้น ยังฟังไม่ได้ว่าเป็นความผิดฐานลักทรัพย์หรือความผิดฐานฉ้อโกงตามที่โจทก์ฟ้อง แต่เมื่อจำเลยได้รับสลากกินแบ่งรัฐบาลดังกล่าวไปครอบครองแล้ว จำเลยกลับเอาสลากกินแบ่งรัฐบาลนั้นไป เมื่อโจทก์ร่วมทวงถามก็ไม่ยอมคืนให้แก่โจทก์ร่วมโดยปราศจากเหตุผลอันจะอ้างตามกฎหมายได้ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานยักยอกทรัพย์ ตาม ป.อ. มาตรา ๓๕๒ วรรคหนึ่ง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๐๙/๒๕๖๘
(ประชุมใหญ่)

พนักงานอัยการจังหวัดนนทบุรี
นาย ภ.
นางสาว จ.

โจทก์
โจทก์ร่วม
จำเลย

ป.อ. มาตรา ๓๓๕, ๓๓๖, ๓๕๒

ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๒ วรรคสาม

การที่จำเลยตั้งเอาสลากกินแบ่งรัฐบาลที่ยังไม่ได้ตรวจไปจากมือของโจทก์ร่วมโดยไม่ได้รับอนุญาต แต่ต่อมาโจทก์ร่วมก็ยินยอมปล่อยให้จำเลยนำสลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วมไปตรวจรางวัลให้แก่โจทก์ร่วม จึงเป็นเพียงการถือวิสาสะเท่านั้น ยังฟังไม่ได้ว่าเป็นการลักสลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วมไปโดยฉกฉวย เอาซึ่งหน้าอันเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ในเวลากลางคืนหรือความผิดฐานฉ้อโกงตามที่ฟ้องโจทก์ แต่อย่างไรก็ดีเมื่อจำเลยได้รับสลากกินแบ่งรัฐบาลจากโจทก์ร่วมไปครอบครองแล้วจำเลยกลับเอาสลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วมไป เมื่อโจทก์ร่วมทวงถามก็ไม่ยอมคืนให้แก่โจทก์ร่วมโดยปราศจากเหตุผลอันจะอ้างตามกฎหมายได้ การกระทำของจำเลยจึงเป็นการครอบครองสลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วมแล้วเบียดบังเอาเป็นของตนเองหรือบุคคลที่สามโดยทุจริต จึงเป็นความผิดฐานยักยอกทรัพย์ ตาม ป.อ. มาตรา ๓๕๒ วรรคหนึ่ง

สแกน QR code
เพื่อดูย่อคำพิพากษาศาลฎีกานี้

คำพิพากษาศาลฎีกาประชุมใหญ่

WWW.SUPREMECOURT.OR.TH

ทางพิพาทซึ่งตกเป็นภาระจำยอมแก่ที่ดินจัดสรร ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘๖ ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะที่บัญญัติขึ้นเพื่อให้ความคุ้มครองประโยชน์ของผู้ซื้อที่ดินจัดสรรและประชาชนทั่วไป แม้ไม่ได้ใช้ทางพิพาทเกิน ๑๐ ปี ภาระจำยอมบนทางพิพาทย่อมไม่สิ้นไปตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๓๙๙

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๙๑/๒๕๖๘
(ประชุมใหญ่)

นาย ว.
บริษัท ร.

โจทก์
จำเลย

ป.พ.พ. มาตรา ๑๓๙๙
ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘๖ ข้อ ๓๐

แม้โจทก์มิได้ใช้ประโยชน์ในที่ดินพิพาทมานานกว่า ๑๐ ปีแล้วก็ตาม แต่ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘๖ ข้อ ๓๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “สาธารณูปโภคซึ่งผู้จัดสรรที่ดินได้จัดให้มีขึ้นเพื่อการจัดสรรที่ดินตามแผนผังและโครงการที่ได้รับอนุญาต เช่น ถนน สวนสาธารณะ สนามเด็กเล่น ให้ถือว่าตกอยู่ในภาระจำยอมเพื่อประโยชน์แก่ที่ดินจัดสรร” ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับดังกล่าวเป็นกฎหมายเฉพาะบัญญัติขึ้นเพื่อให้ความคุ้มครองประโยชน์ของผู้ซื้อที่ดินจัดสรรและประชาชนทั่วไป จึงไม่สามารถนำบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการสิ้นไปของภาระจำยอมที่เกิดขึ้นตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๓๙๙ ซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไปมาใช้บังคับแก่ภาระจำยอมที่เกิดขึ้นตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘๖ ได้ ภาระจำยอมในที่ดินพิพาทจึงไม่สิ้นสุดลง

สแกน QR code
เพื่อดูย่อคำพิพากษาศาลฎีกานี้

ยึดมั่นในหน้าที่ ตามวิถีตุลาการ

สานต่อ เสริมสร้าง ส่งต่ออย่างยั่งยืน

